

உதயதாரைக.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

பு. ச. ௨௨.] துராச உருவி கார்த்திகை. ௨௨ தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, November 23, 1843. [Vol. III. No. 22.

வேதியரோழக்கம்.

உயிம். அதிகாரம்.

வேதியரோழக்கத்திற்குறி.

(Persuasive to the Catechist's Office.)

சாம் உக்களுக்குக் குருவாக இயேசுநாதரால் அனுப்பப்பட்ட மையால் மகத்திருக்கிற கடன்தந்திரக் இடெல்லாம் உபதேசஞ் சொல்லிக்கொண்டுதிரியும் உக்களுக்கு அறிவிக்கப் பிரயாசப்பட்டோம். இதுவுமன்றியே மனிதர் மோட்சத்தையடைபவரும் நரகத்திலே விழவும் நீங்கள் உபதேசித்தொழிவு முடிஞ்சுத் தன்மை யாலாமென்றமையால் சாம் எவர்க்கும் இரங்கி இயேசுநாதர் அரு மிதிபட்டமுந்து மீட்காட்டித்த ஆத்தமங்கள் என்மென்றைக் கும் பசாகக்கேடுமையாகாமலும் நரகத்தில் விழுந்து ஓயாமல் வெ ர்து கொடுத்து தங்கையப்படைத்த கவாமியைத் தாடினியாமலும் முடிவிலாத பாக்கியங்களை மோட்சத்திற் பெற்று வாழ்வீக்கவே ன்ருமென்று ஆசையால் நீங்கள் குறைபின்று உக்கே தேவதொ ழிவை முடிஞ்சுத் தன்மையைக்காட்டி வேதியரோழக்கமென்றிப்ப வனை எழுதித்தந்தோம். இனி சாம் எழுதினதை எங்கள் அருக் கே வாகித்து உக்கேமேல் நிற்குங் கடன்தந்திரக்கேவும் எல்லாரை யும் ஆண்டவர் திருப்பாதத்திற் சேர்க்க ஆசையைத்தவக்களால் இதைக்குக் குறைவாதபடிக்குக் கேட்கவும் அச்ச எடுக்கத்தோடே பிரயாசப்பட்டவர்களே. திருச்சபையென்னும் மந்தைக்குப் பிரதான தேவக் கோவலருடைய இயேசுநாதர் ஆத்தமங்கள் இர ட்கிக்கத் தமது நிவிய சத்தமெல்லாவற்றையும் தந்தார். அதிச் பின்பு தன் மந்தையாடுகை மெய்க்க அவரால் வைக்கப்பட்ட உபதேசிகள் அந்த ஆத்தமங்களைக் கையேற்ற எழுதார்த்தை கை முதலாய்ச் செய்வதிக்கமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட உபதேசிகள் எத்தனை உண்டென்று கேட்டால் மந்திரமறிபாத பி ள்களையும் திருநாள் முதற்கொண்டு செய்கடனறியாத சனங்களு ம் உபதேசிக்குத்தையறியாத ஐர்களுக்குத்தானே சொல்லத் தெரிய வருமே. உக் கையிலொப்புக்கொடுத்த சனங்கள் அறிபவேண்டி ய சத்தியங்களுக்கும் எடக்க வேண்டிய வேத முறைகளையும் அளவாரிக்கொத்தபடி படிப்பிக்கிறத உக்கே மேலே கடனல் லோ? இதனால் முன்னாடு சொன்னபடியே இயேசுநாதர் தன் திருச்சபைச் சனங்கள் இராயப்பார்கையிலொப்புக்கொடுக்கும் போது நீ என் திருச்சபையிற் நலுவருக கிறபாயென்னுமன் எ ன்ருகை மேல்ப்பிரயாசாவென்றார். அப்படியே அவர் மோட்ச ராச்சியத்துக்கு எழுத்தருளினபோது மற்ற அப்போலதவரை யும் கோங்கி எல்லாச்சனங்களையும் படிப்பிப்புக்கொன்றார். அப் படி அறிசெய்க்கிட சின்னப்பர் ஜீமாத்நியருக்கெழுதி ஆண்டவர் காட்டியாகவும் எவர்க்குத் தீர்வையிடவரத்தக்க இயேசுநாதர் காட்டியாகவும் நானே சத்தியமாசுப் சொல்லுமெனவாத படி ப்பு விடாதே சமயங் கண்டுகாலுமன் எவர்க்கும் உறுதியைச் சொல்லவும் மன்றலவும் கண்டுகேவும் செய்வாயென்றார். அப்ப டிப் பல சமயங்களைக் கூடான திருச்சபை வேதபாரகரெல்லாரு ம் இந்தக் கடனுண்டென்று ஒருமொழியாக மொழித்தார்கள். இ ள்ளக் கடன் குருக்களுக்கு முக்கியுக்கொடுத்த உபதேசியே. அதற்கு சனங்களைப் படிப்பிக்கத் தக்கனார் உடாதேபோலுந் நக்கிடல் லாய் வேதே மனிதரை வைத்துக்கொண்ட அவர்களுக்குக் கடன் தானே. இதைப்பற்றி இந்த இராச்சியத்திற் குருக்கள் எங்குத் திரியமாட்டாமையில ஒவ்வொருக்குப்போய் ஒவ்வொருத்தனை விசாரித்துப் படிப்பிக்க அத்தனை உபதேசிகள் எட்டத்திக்கொண் டவருமிருக்க. நீக்களுக்குக்குக்கெடுத்த கடன்மேற் போட்டி கொண்டபின்பு சனங்கள் அறிபவேண்டியதும் செய்யவேண்டியதும் அருக்கே படிப்பியாதேபோல வேதபாரகரெல்லாரு சொன்னபடி உக்களுக்குச் சாவான பாவமாகுமென்றதற்குச் சத் தேகமிலலை. உபதேசியானவன் அதுதான் ஒருசத்தியத்தானும் பிச்சை தந்தானுஞ் செய்பபடித்தானும் சனங்களைப் படிப் பித்தாலொழிபக் கையேறமாட்டான். வாயிருக்கேப் பேசாதே கல்லுபதேசிக்கு வேதே பாவமில்லாதாயினும் இதனால் மத்திரம் நரகத்துக்கு விழவானென்பது நிச்சயமாகே. அறிசெய்க்கிட

சின்னப்பருக் தவருச்செய்திருக்க வேதத்துக்காக அடியும் நீக்கை யும் பட்டிருக்கத் தன் சரித்தையட்டி இன்னத்துக்கு அதைத் தீ ழ்ப்படுத்தியிருக்க மற்றச் சகல புண்ணியங்களில் கெடுகாட் பழமி யிருக்க இடெல்லாம் எம்பாமற் கொரித்தியருக்கெழுதின முதனிரு பத்தவே சனங்களுக்கு ஓயாமற் புத்திசொல்லாமற் போனானெனில் என்ருகே கேடென்றார். இடெல்லாதையுக் கேட்ட சிவர் உன் னுச்சிபதெல்லாம் மெய்யாலும் உபதேசிகளுட் கையேறவாரா ண்டோ? நான் என்ருத்தமத்தைக் கையேற்றியுந் போதாதோ? இனிப் புறத்தியானை விசாரிக்கக் கடனும் வேண்டாம் உபதேசி த்தொழிதும் வேண்டாமென்பார்கள். உபதேசிகள் கையேறவ தரிதென்பது உன்னதானே. அதிலும் அத்தனை எச்சரிக்கையும அத்தனை உபாயமும் இதிலே சொல்லிக்காட்டினோம். ஆகிலும் இதிலும் என்ரு உபதேசித்தொழிவ் வேண்டாமென்பது பசாதி லால் வந்த மயக்கத்தானே. வழிதப்பிப் போலுமென்று செவ்வறி வைக்காட்டினுந் பயணத்தவிர்த்திரும்புவாரே. தப்பின வழியை விட்டுக் காட்டின செவ்வழியிற் கறக்காய்க்கட்டி சாம் சொன்ன இந்த இடத்துக்குச் சேரப்பிரயாசப்படுவாயோ? நீயும் உபதேசித் தொழிவு என்ருய்ச் செய்யாமல் வழிதப்பினது கண்டதினால் அதை விட்டுப் பின்வாங்குவது கல்லதல்ல. இதிலே காட்டின செவ்வழி யில் ஆண்டவருதவியார் தமகைப்போடே கடக்கவும் இனி வழி தப்பாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கவும் துணியதே கருமம். மற்றப்படி உன்ருத்தமக் கெடுமென்றஞ்சியல்லோ இந்தத் தொழிவுக் கைவிடவேண்டுமென்று கல்லதானே. ஆகிலும் மற்ற வர்க்குக் கையேற்ற ஆசையிருக்கையில இந்த அச்சமுண்டாகி எல்லாரும் பின்வாங்கினுந் பழைய உபதேசி செய்ததைக் கண்டு இனி ஒருவரும் உபதேசியாகச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அப் போது விசாரிப்பில்லாமற் சனங்கக் கெட்டுமோசம்போலும் இ ள்ளக் கணக்கு ஆண்டவர் உக்கையொழிய ஆணாக்கேட்டாரா? உக் கன் வீண்சத்திலும் மற்றவர்கள் நரகத்துக்குப் போக நீங்கள் மா த்திரம் மோட்சத்தை அடைவீர்க்கென்றிருக்கிறீர்களோ? இதற் கு சாம் இதில் எழுதித்தந்த ஆறும் அதிகாரம் பார்த்துக்கடலோ ன். சாம் இதிலெழுதினதை வாசித்தருகுவது கல்லதாயினும் அ ச்சத்தார் பின்வாங்காமல் ஆண்டவர் உதவியைக்கொண்டு இனிச் சாதிரைவாத்தல் அஞ்சாதபடிக்கு எடக்கத் துணியது சிபாயம். அச்சத்தாக்கு மாத்திரம் இடக்கொட்டாமல் இந்தத் தொழிவு என் றும் முடித்தால் உக்களுக்கு வரும் மட்டில்லாத வரினைப் பாக்கியங் களை ஆசையாய் மனமலாந்து உறுதியாய்த் துணியத் தேவையி லுமையோ? பின்னாயும் ஆண்டவர் சாயலாக உண்டாக்கப்பட்ட ஆத்தமங்கள் இயேசுநாதர் இரத்தத்தினுந் கருவப்பட்ட ஆத்த மங்கள் பசாக்கேடுமையாட்டு முடியாதவாறுத்த வேகாமல் வெ ர்து சாகாமற் செத்து மீட்சியிற் ஆறதவியிற் எரி திரகத்திற் பாபெட விழுவதைக்கண்டு சற்றுகிலும் இரக்கம் வராதோ? அது தினங் காற்றாருக்கத்தினிலுக்க விழுவதுபோல என்னப்படாத ஆ த்தமங்கள் அவியாத நரகத்தியில் வேவ விழுவதைக்கண்டு சாம் கசாமல் வீட்டிலேயிருக்க மனம்பொறுக்குமோ? இயோ! உப தேசிகள் செய்யவேண்டியுடனதைக் குறைபின்றுச் செய்யால் நரகத் தில் வெந்து பராபரனைத் தாடினத்துக்கொண்டிருக்கிற ஆத்தம ங்களில் எத்தனை அக்கே வழுமல் என்மென்றைக்கும் மோட்சத் தில் ஆண்டவரைத் துதிக்க வாழாதிருமே. உக்கை உண்டாக்க னவாய் உக்களுக்குக்கெடுவாத்தையுத் தந்தவர் உக்கை இரட் கித்தவர். உக்களுக்குவேண்டி அடியும் மிதியும்பட்டமுந்தவர். உக்களுக்குகூடுதலும் மட்டில்லாத சகாயங்களைச்செய்பவர். இப் படிப்பட்ட கவாமியே நரகத்திற் தாடினிக்கப்பட்டவர். இது அறித்து உக்களாலியன்றமாத்திரம் அவருக்கித்தத் தாடினம் வ ராமல் எவரானும் மோட்சத்திற் துதிக்கப்படும்குக்குப் பிரயாச ப்பட்டத்தேவையிலுமையோ? அவர் உக்களைக் கையேற்றப்பட்டதற் கு நீங்கள் இத்தொழிவினாற் படவேண்டியதெத்தனை? இம்மாத்த் தம் உக்களுக்கு வேண்டிச் சிவனவயிலறைபுண்டிறத் தவாமிக்கு க்கைமாருக்கே செய்யவேண்டாமோ தம்பியாரே. அறிசெய்க்கிட சின்னப்பர் சொன்னபடியே நான் இதைக் கண்ணீர்விட்டருகி

எழுதுகிறேன். உபதேசித்தொழிவின் மாட்சியை ஒரு கண்ணுற் பார்த்து மற்ருருகண்ணால் உங்கள் நட்சையைப்பார்த்தல் கொ ள்தமாதிரிக்கு வல்லவருண்டோ? உபதேசிகள் எ-ரெனில் இயேசு நாதராவனுப்பப்பட்ட அப்போஸ்தலர் தாமே. மனிதரைக் க ரையேற்ற அவர் தமக்குதவியாகத் தெரிந்த துணைவர்தாமே. இ யேசுநாதர் கித்தி தவ்வியரத்தத்தை உங்கள் கையிப்பைத்து உ ள்களாலனுதினம் பலன்கொள்ளவிரும்புகிறார். உங்களால் எங்கு க் தமது தேவ நாமம் விளங்கி வணங்கப்படவும் உங்களாற்பகை யெல்லாந்தீர்க்கு தமது ராட்சியம்வந்த வழங்கவும் உங்களாற் ப ரமண்டலத்திப்போலப் பூமியிலேயுக் தமது கித்தத்தை மறுப் பாரின் நி அதற்கெல்லாருங் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவும் உங்களால் ல்லோ இதெல்லாமாருமென்றிருக்கிறார். நீங்களல்லோ சலிசேஷி த்திற் சொன்னபடி ஆண்டவர் மோட்சத்திற் சொகுத்த முடியா த பேரின்பவிரிந்துகொண்டுவாராயுங் கொண்டு போய்விட அனுப் பப்பட்டவர்கள் நீங்களல்லோ? அதிலே சொன்னபடி ஆண்டவர் பொக்கிஷத்தைக் கைக்கொண்டு போய் அதை வந்திக்கி அனு ப்பப்பட்டவர்கள் நீங்களல்லோ? ஏசுக்கியெல் சொன்னபடி ஆ ண்டவர் வீட்டுச்சென்சென்றுக்குத் துங்காத காவலாக வைக்கப்பட் டவர்கள் இயேசுகாதருக்கொருபுடையானாகத் தெரிந்துகொ ள்ளப்பட்ட திருச்சபை மீயென்புள் ஒரு தாயாக உங்களைப் பெ ருதுவளர்த்துப் பெரும் பெருமையுமுடையவர்களாகச் செய்தி ன்புதன் பகையாகிய அஞ்ஞானத்தை வெட்டுகிறதும் தானெ ள்கும் பரம்பி விளங்கவும் தனக்கு அனுதினம் புறதாய்ப் பிள்ளை னவளின் இ-உண்டி எங்கும் புகழ்ப்படவும் தன் செஞ்சொன் னையை உலகிலெங்கும் கீழ்த்தான் பகையின்பியானவும் இதெ ல்லாம் உங்களாலாகவேண்டுமென்று உங்களை உபதேசிகளாக ளதாபித்ததல்லோ? ஒவ்வொருவர்க்குக் காவலாக நிற்குஞ் சம்ம னகன்கள் தாங்கள் பிரயாசப்பட்டிக் காக்கும் ஆத்திமங்கனெல்லா ம் உங்களாற் கரையேற்றவேண்டுமென்று பார்த்திருக்கிறார்களல் லோ? மோட்சவாசிகளெல்லாரும் உங்களால் மோட்சம் நிறைந் த தங்களுக்கு அவ்கே துணைகள் மிகுதியாகப் பேரின்பமுமிகுமெ ன்று நம்பியிருக்கிறார்களல்லோ? நீங்களோவெனில் உங்கள் சக்தி தைப்பற்றிச் சொம்பலாட்டமாட்டாமல் இதெல்லாம் வினாகச்செ ய்து இயேசுகாதராவையுக் திருச்சபைக்குத்தும் சம்மனகன்கள் ினவும் மோட்சவாசிகள் நம்பிக்கையும் மறுத்து நீங்களும் நரகத் துக்குப்போகக் கூசாமலிருக்கிறதென்ன? உங்கள் சொம்பலினால் எண்ணப்பட்டாத ஆத்திமங்கன் நரகத்தில் விழுந்துவேல இயேசு நாதர் கித்தி இரத்தம் தெருவிலெங்கும் கித்தையாக மிதிக்கப் பட்ட அவர் பட்ட பாடுதெல்லாம் பலனில்லாமலிருக்கத் திருச்சபை நடோறுமென்கி மெய்யச் சம்மனகன்கள் ஆகுமென்கிவ கொந்த மு உங்களுக்கு நல்லதென்றோ? சுமுகுதப்போடுங்கள் தேவ தொ மிலு முடிக்கத் துணியமாட்டீர்கள். எல்லாருக்கும் 'நுத்திரீக்க இ டேசுகாதரொழுந்தருளி உலகெல்லாமறிய அலுவலன் கண்க்கெல் லாம் வகுப்பாத்தரித்திருக்கெழுமிடத்தில் நரகத்தில் விழுந்த பல ரே சிறி இவர்களுபதேசியாயிருந்து எங்களுக்கான சுயப்பத்திது மதிசொல்லாபையாற் கெட்டோமென்று பழியைக்கேட்கச் சம்ம னகன்கள் வந்து தங்களுக்கொப்புக்கொடுத்திருந்த பலவாத்துமங்க ளிவர்கள் சொம்பலினால் நரகத்துக்கு விழுந்துதென்று பழியைக்கே ட்கத்திருச்சபையெல்லாம் இவர்களால் நிறைப்பட்டுமென்று பழியைக்கேட்க இயேசுகாதர் தவ்வியரத்தத்தானே இவர்களாற் ப லனில்லாததானென்று பழியைக்கேட்கச் சொம்பலாய்க் கிடந்த உபதேசிகள் இதுக்கெல்லாமொசொல்லத்தும்மறுமொழியுண்டோ? இ-யா! நீங்களால் நரகத்தில்விழுந்தபேர்களுடே தாங்களும் வி ழுந்த முடியாததால் து அவர்களாற் கடியடியுதை நிறைப்பட் டுப் பெருக்கினசொல்லுச் தன்மையல்ல. அன்று பயமின்றிப் பிரதாயிக்கத்தக்கவர்கள் தந்தொழல் குறைவின்றி நிறைவேற்றின உபதேசிகளல்லோ? அவர்களே தங்கள் வார்த்தைகேட்க மாட்டா த பாலிகள் மேலே சாட்சியாக நிற்பார்கள். நங்களை பகலு ம இரவுமாகத் திமித்து தாங்களையவேண்டியதைப்ப தெனியக்கா ட்டுகளும். அவர்கள் பாவத்தில் விழாருங்கே நங்கன்கள் சுயபய ன்சொல்லி விழுவாரைத்தாங்கிப் பிரயாசப்பட்டோம். தாங்கி ன கையை உதறி விழுந்தபின்னும் போய் விழுவாரைத்தாங்க உ மதிகைச் சொன்னோம். தாங்களினையுதைத்தாற்போலச் சொ ன்ன நியாயத்தை மறுத்தவர்கள் எங்கைத் தன்னத்தன்னச் சலி யாமற்போய்க் கண்க்கெயும் மன்துடவுகு் செய்தோம். தாங்க னே தங்களால் வலியக்கெட்டார்களென்று நல்ல உபதேசிகள் அ

ன்று தியோர்க்கமேலே சாட்சிசொல்வார்கள். தங்கள் வார்த் தை கேட்டு நடந்த நல்லவரோவென்றால் கூட மோட்சத்திற் செ ற்ந்து நீங்கள் சொன்ன உதிகளானும் பட்ட பிரயாசத்தாலும் இதொ நாங்கனும் முடியாத பேரின்பத்தை முடிவின்றி யனுடலித் தச் சொந்தோமென்றவர்கள் நல்ல உபதேசிகள் வணங்கித் துத் துவர்ச் சம்மனகன்கள் புகழ்ந்துபாடி மூன்றம் மோட்சாச்சிபத் திற் புகுந்து இயேசுகாதரார் பெறும் விசேஷ வரிசைத்தொகுதி கிண்குச் தன்மையல்ல. சொன்ன கொடியநாள் வாரமுன்னே அந்த ஆக்கிண்க்குதி இந்த வரிசைக் காணப்பட்டிக் காட்டின ஒழுக்கத்தின்படிய நாலுநாள் வருத்தி கட்டிக் துணியா திருப்பி ர்களோ? ஆகையால் உங்களுக்கெல்லாம் அந்ரெய்க்கிட ரயப் பர் முதனிருப்பதைத்தாம் அதிகாரத்திரண்டாம் வசனத் தவக் கி எழுதினதைக்காட்டி இ-உக் நாச் சொன்ன உதிகளை முடிப் போம். அதாவது உங்கள் கையிலொப்புக்கொடுத்த ஆண்டவர் மத்தையாடுகை மேட்க்கக் கட்டீர்கள். இதுவும் புறக்கட்டாய த்தினற் செய்யாமல் ஆண்டவர் திருமுத்தைப்பார்த்து மனம் பொருத்திச் செய்வீர்கள். பிற்பொருளானசெயில்லாமலும் பிறர் மேலே யானவேண்டுமென்கிற அகங்கா மில்லாமலும் அந்ரெயி ய் மூன் நீபோய் நீக்கனே முன்னடந்து காட்டின மோட்சவதியை ப் பின்பு பாலிருக்காட்டி மற் பாவர்க்குத் தரும் மாத்திரையாக திற்பீர்கள். அப்போது தவ்வகை ஞானவிடைபெர்க்கெல்லாம் பிரதான தேவ கோவலனாகிய இயேசுகாதர் கித்திரீக்கத் தோன் னுமளவிய நீங்களே அடியாத பாட்சிய மோட்சத்தின் முடிவைப் பெற்றதும்பாலீர்க்கென்றார்.

இப்படியே யாருக்கு புகுக்கு நமக்கு இதை எழுதத் துணியும் உ தவியுத் தத்தவரும் உங்களை உபதேசிகளாக ளதாபித்தவருமா ய் உங்கள் தொழுகச்செய்ய இப்புவலகில் மனிதருகப் பிறத்தவ ருமாய் எல்லாரையும் கையேற்ற அடி மிதி பட்டிச் சிதுவையில ரையுண்டு இறத்த பரம கத்தராய் இயேசுகாதா திருப்பாதத்தி ல் விழுந்து மன்துட வணக்காநிற்போம்.

உயம். அதிகாரம் முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

PART II.]

On Legible Language.

[CHAP. XI.

Continued from page 214.

11. Picture-writing can only express embodied forms, things so call- ed; it could not express pure mental conceptions, abstract ideas, and such properties of bodies as are not submitted to the eye; as, wisdom, power, benevolence, genius, length, breadth, hardness, softness, sound, taste, smell, and so on.

12. Our next attempt, therefore, would be to remedy this deficiency; and the common consent of mankind in ascribing peculiar internal qualities and virtues to peculiar external forms, would enable us to lay hold of such forms to express the virtues and qualities themselves. Thus the figure of a circle might be made to signify a year; that of a hatchet, separation, or division; an eye might represent watchfulness; a harrow might represent a ploughed field; a rose-bud might stand for odor, and a bale of goods for commerce.

13. By the same principle, compound ideas might be expressed by a combination of characters; the figure of a *man* in the midst of a square, which should signify an *inclosure*, might denote a *prisoner*, the union of two pictures, one representing a *mouth*, and the other *gold*, might signify *eloquence*. This kind of mixed characters is called *allegorical* or *emblematic* writing.

14. Legible language would now be much improved, but still it would require great labor to write it. The next object would be to abridge this labor. Instead of drawing the whole figure of a *man* to express his idea, it might be signified by the legs alone, as a simple acute angle, which is the written character for a man in the Chinese tongue; the whole figure is sup- posed to have been, at first, employed.

15. In like manner, the *hand* formerly represented by a perfect drawing of the organ, might be contracted. Ingenuity set to work, would soon find a way to express the auxiliary parts of speech; prepositions might be ex- pressed by some simple mark, whose precise meaning would be known by its relative situation.

16. In this manner, picture-characters, or images of things, would insen- sibly become converted into arbitrary characters, which, to those acquaint- ed with the meaning of the different marks, would answer the purpose as well, and would have an incalculable advantage in the facility of writing them.

17. We have now reached the utmost pitch of perfection which the le-

gible language of things is, perhaps, capable of attaining. It would be a very tedious process. If a distinct character were to be employed to represent every distinct idea, the number of distinct characters would be almost infinite; if a few distinct or simple characters only were to be made use of to represent such ideas as are most common, and the rest were to be expressed by combinations of these, though the number of distinct characters would be in some degree diminished, the memory would still have a difficult task to retain them; and the combinations would, in a thousand instances, be embarrassing and intricate.

18. Under this pressure of evils, there can be no doubt that a contemplative mind, in whatever part of the world placed, would soon begin to reflect on the possibility of making characters to signify sounds or words, rather than images or things. It would be perceived that the distinct articulate sounds in any or in every language are not many, and in every language are the same, or nearly so.

19. It has been stated, in a former chapter, that the alphabetic marks or characters need not be more than from twenty to thirty, in order to express every simple sound which the human voice is capable of uttering. By combining these alphabetic characters, every separate word, or intermixture of sounds, might be given. till a written language would be formed, addressed to the ear, instead of to the eye, symbolical of oral language, and possessing the whole of its accuracy and precision.

20. I have drawn a sketch of what would be the case provided mankind were, at this moment, to be deprived by a miracle of all legible language, and reduced to the state in which we may conceive the world to have existed in its earlier ages. The art of writing would commence with pictures or marks of things addressed to the eye, and after passing through various stages of improvement, would finish in letters, or marks of words addressed to the ear.

(Translation of the above.)

கூட்டுன்பவச்செய்த பிரபஞ்சதூல்.

யச. அதிகாரம்.—2. பகுதி.

அட்சரம் வினங்கி நீற்குத் தொனியைப் பற்றி.

உாமுடும். பக்கத்தினின்று.

யச. எழுதிக்காட்டும் பட எழுத்தானது, பல உறுகனொன்றாய்த் திரண்டு சேர்ந்த வடிவத்தை அல்லது அப்பெயர்களுடைய பொருள்களையுணர்ந்தவர்களுடைய வினாக்களையுணர்ந்தவர்களுடைய மொழியை யொசைக்கையும், கருத்துப் பொருள்களையும், பஞ்செந்திரியங்களில் ஒன்றாகிய கண்ணினது ருபத்திற்குத் தோற்றத உறுபாடிவச்சணக்களாகிய அறிவு, கருவி, அருள், புத்தி, கீழ்மை, அகலம், கனம், மிருது, சப்தம், கவை, கந்தம் முதலானவைகளை வினக்கமாட்டாது.

யச. ஆகையால், நாம் இவ்வித குறைவுகளை நிறைவுபண்ணப் பிரயோஜனப்படுத்தினோம். உரடடங்கும வாசம் பண்ணும் மனிதர் யாதொரு பிணக்குமின்றி இன்னலின் உள்ளான இலட்சணங்களும் நிரூபணங்களும் இன்னலின் உற்பாண வடிவங்களுக்காகுமென்ப சொல்லுகிற நியாயத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டு இன்னலின் வடிவங்கள் இன்னலின் இலட்சண நிரூபணங்களுக்காமென்ப பிரயோஜித்து வருகிறோம். உதாரணமாக, ஒரு சக்கரத்தை எழுதி அதை ஒரு வருடமென்றும், ஒரு கைக்கோடரி மாதிரியான ஒரு சித்திரத்தை எழுதி அது பிரிவினையையும், பகையையும் காட்டும் படமென்றும், குப்பைவாரியென்றும் ஆயுத்தத்தைக் காட்டும் படத்தை எழுதி அது உறுத வயலுக் காட்டும் படமென்றும், கண்ணுக் காட்டுஞ் சித்திரத்தை எழுதினால் அது உற்சாகத்துடன் விழிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றோம், நெகைப் பூவின் அருமையும் மாதிரியான வடிவத்தை எழுதினால் அது பரிசு உகந்தத்தைக் காட்டுகின்றோம் சர்க்குச் சிற்ப மாதிரி எழுதினால் அது கச்சுவடத்தைக் காட்டுகின்றோம் எல்லாருக்குத் தெரியும்.

யச. இந்தியாயத்தைக்கொண்டுதான் பொருள்களையும் எழுத்துப் புணர்ச்சியினால் வெளிப்படுத்துகிறோம். நான்சுதரமான ஒருவடிவத்துக்குள்ளொரு மனிதனைச் சித்திரித்தால் அது அவன் சிறைச்சாலைில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறென்பதைக் காட்டும். இரண்டுபடம் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்ததாயிருக்கவெழுதி அதில் ஒன்று வரையையும், மற்றது பொன் மயத்தைபுக் காட்டுவதுண்டாலு, அப்படம் சகலவையுமுடந்தக்க மதரமான பேச்சைப் பேசுத்தக்க ஆனென்பதையே காட்டும். இப்படிக்கட்டுக்கூட்டாய்எழுதினால் அதற்குடன்கூடவருவகையுமையென்றுபேர்,

யச. அட்சரம் வினங்கி நீற்குத் தொனியைத் தற்காலத்திற் நேர்ச்சிபண்ணிக்கொள்ளக் கூடியதாயிருந்தாலும் அதை எழுதிக்கொள்வது மிகவும் பிரயாசம். ஆகையால் நாம் இப்பிரயாசத்தைக்குறைக்க வழிபார்க்கவேண்டியது. ஒரு மனிதனுடைய முழுக்கருத்தைபுக் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு அவனுடைய முழு ரூபத்தைபுக் சித்திரிக்கிறதை விட்டு அவனுடைய கலை மாதிரி ஒரு குறையுடையபொருளாய்ச் சித்திரித்தால்வினங்கிப்போம். சீனர் முற்காலத்தில் ஒரு ரூபத்தையும் எழுதினார்களென்றுத்தேசமாகின்றது.

யச. இவ்வண்ணமாய் ஒருவனுடைய கையை மாதிரிச் சித்திரித்து அவனுடைய முழுக்கோலத்தைபுக் கருத்திக்குக் காட்டலாம். கூரிய விவேகமானது, பேச்சுக்குப்படியாகமான கருவினை வெளிப்படுத்துகிறதற்குச் சித்திரம் வழியைக் கண்டுபிடிக்கும். சில அந்ருதியின் காரணமாக முன்னினை மொழிகளையும் வெளிப்படுத்தலாம் அவைகளின் கிச்சயார்த்தமின்னலின்னதென்றவைகளிருக்கும். இராமனத்தின் வழியாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

யச. இவ்வண்ணமாய், பட அட்சரங்களை அல்லது பொருள்களின் சித்திரங்களைப் படிப்படியாய்ச் கருத்தித் தான் தான் நினைத்த எழுத்துக்களாக்கிக்கொள்ளலாம். இன்னலின் அறிவுகளின்னலின் செயலை அல்லது பொருள்கள் காட்டுகின்றென்பதை அறிந்தவர்களுக்கு அவ்வெழுத்துக்கள் உபயோகமாயிருக்கின்றது மன்றி அதை அவர்கள் பிரயாசமில்லாமல் எழுதிக்கொள்ளுவார்கள். காலம் அவைகளினால் அவர்களுக்குப் பிரயோசனமுண்டாயிருக்கும்.

யச. பொருள்களைக் காட்டும் அட்சரம் வினங்கிநீற்குத் தொனிகள் அடையக்கூடிய பூரணமில்லவதுதான் உண்டோம். ஒவ்வொரு கருத்தையும் அல்லது எண்ணத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறதற்கொவ்வொரு அட்சரம் பிரயோஜித்து வரவேண்டுமெனாலு, பின்னை அனந்தத்துக்கதிகமான அட்சரங்கள் வேண்டியதாய் வரும். கொஞ்சத் தனித்த எழுத்தை மாதிரிவைத்துக்கொண்டு அவைகளின் துணைக் காரணமாய் எவ்வுஞ் சாதாரணமான கருத்தை அல்லது எண்ணத்தை மாதிரிவைக் காட்டும்படி. பிரயோஜித்து, மற்றவை கருத்துக்களை அல்லது எண்ணங்களை இவ்வட்சரங்களின் புணர்ச்சியின் மூலமாய் வெளிப்படுத்துமபொழுது அட்சரங்களிற் சற்றே குறைவுண்டானாலும் அவைகளைத்தையும் மறத்து பொகாமல் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது அதிகம் பிரயாசம். ஆகிலுமவ்வட்சரங்களைப் புணர்ச்சி செய்வது வெகு தொந்தரையும் இலாசடியுமாயிருக்கும்.

யச. இப்படிப்பட்ட தொந்தரவிருக்கிறதினாலே, சந்தேகமின்றி ஒரு ஆழிய சிந்தையுள்ளவன் பூயிபெய்த்தசையில் வாழ்ந்தாலும் பொருள்களையும் அல்லது வடிவங்களையும்வனுண்டுபண்ணுகிறதைப்பார்க்கிலும், சந்தத்தை அல்லது பதங்களை அருத்தமாகக்கொள்ளும் அட்சரங்களை உண்டுபண்ணுவது பிரயாசமல்லவென்பதைப்பற்றி உய்த்துணர் ஆரம்பிப்பானெயன்றி மற்றுடம்பயல்வ. யாதொரு பாஷையினும் அல்லது ஒவ்வொரு பாஷையினுமுள்ள திரிக்கலோசையான சப்தங்கள் அனேகமல்லவென்று ஒவ்வொரு பாஷையும் ஒன்றொன்றும் அல்லது ஒரே மாதிரி பென்றுங் கருதித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

யச. மனிதன் இடக்கூடிய ஒவ்வொரு சப்தத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறதற்கு அரிவரி அவனது கெடுக்கண்ணில் இருபது அல்லது முப்பது அட்சரங்களுக்கு மேலே வைத்துப் பிரயோஜித்து வருவது அவசரமில்லையென்று மேலே அதிகாரமொன்றிற் காட்டினோம். இந்த கெடுக்கண்ணுக்குள்ளு ஒன்றுடனொன்று புணர்ச் செய்வதினாலொவ்வொரு தனித்தனியான வார்த்தை அல்லது கட்டுக்கூட்டானசப்தங்களுண்டாகவேண்டியது. அப்போ கட்டபுலனுணர்வெழுதம் பாஷைக்குப்பதிலாகச்செவிப்புலனுணர்வெழுதம் பாஷை அதிக துப்பமாயுக் திப்பமாயுண்டாகும்.

யச. இந்த நியைத்திலே ஒரு அற்புதமூலமாக அட்சரம் வினங்கிப்பாஷை எல்லாம் எங்களை விட்டுப்பெட்டு முற்காலத்தில் உலகத்தாரிருத்த மாதிரி நான்குமாமேருமென்று நினைத்துக்கொள்வதுண்டாலு, காரியமெப்படியாகும்; எப்படியானுமேயானு, கட்டபுலனுணர்ந்து காணப் படவ்குறையிருக்கலுத் தொடங்கிவிடும். அவ்வறிவுகளின் வரவரத் தெற்றத்தொள்ளக்கொள்ளச் செவிப்புலனுணர்வெழுதம் எழுத்துக்களும் அட்சரங்களும் உண்டாகமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

MR. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS. No. XIII.

Subject of the last letter continued.

MY YOUNG FRIENDS,

On looking at the twenty fifth Report of the American Education Society, I find that in the course of the year preceding, the Society rendered pecuniary assistance to eight hundred and ten young men in the three stages of their education; that the income of the Society for the year, was 63,113 Spanish Dollars, 58 cents; that the amount refunded in the course of the year by beneficiaries who had completed their course of study, was 6,633 Spanish dols. and 30 cents; that the earnings, for that year, of the beneficiaries then under the patronage of the Society, amounted to 21,739 Spanish dollars 51 cents. This sum was earned principally by school keeping in vacation, and by other productive labors, in hours of recreation, in term time. The ingenuity of those who are thrown upon their own resources in obtaining an education, is put to a very profitable test. The course of manual labor and industry to which they resort, to procure the requisite funds for board and tuition, forms no unimportant part of their education. Such a course of labor is highly favorable to physical, intellectual and moral culture. Its tendency is to bring into exercise the powers of the whole man; to produce a sound mind in a sound body, and thus to prepare the individual for future labors and exploits.

The twenty fifth Report, to which I have alluded, contains a summary of the doings of the Society for a quarter of a century, the period of its existence. From that summary it appears, that funds have been raised to the amount of eight lacs, and sixty six thousand Spanish dols; that the whole number of young men aided by the Society, is three thousand three hundred and eighty nine; that about one half of this number had completed their studies and entered upon the duties of the sacred office, of whom sixty six had enlisted in the service of Foreign Missions and have been sent to the four quarters of the globe.

The whole number of ordained ministers sent forth by the American Board of Commissioners for Foreign Missions from the commencement of their operations to the period of the twenty fifth Report of the American Education Society, is one hundred and fifteen.

We have now the requisite data before us, for meeting, in one important point of view, the charge brought against the conductors of Foreign Missions of draining the country of its ministers. On balancing this account it appears, that while the Board have sent abroad one hundred and fifteen ministers of the Gospel, a single Society, which is unquestionably the offspring of the Foreign Missionary spirit, has already presented to the churches, to the country, and to the world a thoroughly educated corps of sixteen hundred strong, and have in a course of training upwards of two thousand more.

But this gives but a partial view of the income arising from the outlay in the cause of benevolence. That same spirit, which gave rise to the American Education Society, gave an impulse to the public mind, which resulted in the establishment of numerous institutions of different grades with direct reference to the two fold object of meeting the growing demands for Christian teachers in our own country, and for furnishing Missionaries for foreign service.

In proof of this, a single fact must suffice. Since the formation of the American Board of Commissioners thirty five Theological Seminaries have been formed in the several states of the American Union. In the year 1842, 32 of these Seminaries contained one thousand and ninety students. I have not now at hand the means of ascertaining the number of Academies and Colleges established simultaneously with these thirty five Theological Seminaries; but we may suppose from the nature of the case that they were in due proportion. But you will perhaps think that the Americans are quite over-doing the matter of raising up Padres. I could wish that they were deserving of such an honor; but this is far from being the case. A pastor in America has ample employment, who has the cure of one thousand souls. The population of the United States, as appears from the last census, is in round numbers 17,000,000. Now if you will use your Arithmetic, which I trust you have not wholly forgotten, you will perceive that 17,000 pastors would be but a moderate supply for the country. But the Education Society has by a quarter of a century's effort, brought forward but about one-fifth of this number. For the last ten years the increase of population in the United States has been on an average, a little more than 400,000 a year. The mere increase of population, therefore, requires an annual increase of four hundred ministers, i. e. more than one per day. Hence, notwithstanding the extraordinary efforts of the churches, there is still a deficiency of suitably educated ministers for meeting the demands of the country. But if there be now a deficiency, how disastrous and alarming must have been the state of the country, in the absence of those extraordinary and systematic efforts of which I have been speaking. We should then have had an illustration of the other part of the divine maxim that 'there is that withholdeth more than is meet and it tendeth to poverty.'

In speaking of the American Education Society, I have particularly noticed the principle of refunding by the beneficiaries what they had received as a loan. On looking over the Reports of the Society, I perceive that the mere refunding of money is but a part of the returns which have been made by beneficiaries. As an appropriate expression of obligation to their benefactors and of interest in the institution which has raised them to their present standing, not a few of them have become permanent contributors to the funds of the Society, able advocates of its interests, and efficient assistants to indigent youths of fair promise by introducing them to the notice and patronage of the Society.

In all this, the Society, having obeyed the command of their Lord, have rich experience of the promise annexed: "Give, and it shall be given unto you; good measure pressed down, shaken together, and running over shall men give into your bosom." This command and promise are no less applicable to individuals than to National Societies.

Villipally, Nov. 21st 1848.

D. POOR.

Principles of English Grammar.

BY WILLIAM LENNIE.

OF RELATIVE PRONOUNS

A Relative Pronoun is a word that relates to a noun or pronoun before it, called the antecedent, as, The master *who* taught us, &c.*

The simple relatives are *who*, *which*, and *that*; they are alike in both numbers; thus,

Nom.	Who	Poss.	Whose	Obj.	Whom
------	-----	-------	-------	------	------

Who is applied to *Persons*; as, The boy *who*†.

Which is applied to inferior animals, and things without life; as, The dog *which* barks; the book *which* was lost.

That is often used instead of *who* or *which*; as, The boy *that* reads; the book *that* was lost.

What is a compound relative, including both the relative and the antecedent; as, This is *what* I wanted; that is, the thing *which* I wanted.

OBSERVATIONS.

In asking questions *who*, *which*, and *what* are all called interrogatives; as, *Who* said that? *What* did he do? K. p. 86. Note.

The relative is always of the same number and person with its antecedent, but not always in the same case.

Which has properly no possessive case of its own. The objective with *of* before it supplies its place. Our best writers, however, now use *whose* as the possessive of *which*; as, "A religion *whose* origin is divine." BLAIR.

*The relative sometimes refers to a whole clause as its antecedent; as, The bill was rejected by the Lords, which excited no small degree of jealousy and discontent; that is, which thing or circumstance, excited, &c.

† *Who* is applied to inferior animals, when they are represented as speaking and acting like rational beings.

‡ *What* and *which* are sometimes used as adjectives; as, "I know not by *what* fatality the adversaries of the motion are impelled," &c.—*Which* things are an allegory. *Which* here is equal to *these*.

Whoever, *whosoever*, and *whoso* are compound relatives equal to *He who*, or *The person that*.

Whatever, *whatsoever*, with *whichever* and *whichever* are sometimes adjectives, and combine with nouns: and sometimes compound relatives equal to *that which*.—These compounds, however, particularly *whoso*, are now generally avoided. *Whatever* and *whoever* are most used.

வி. வெள்ளை என்ற தகரா இங்கிலிஷ் செப்த

இலக்கணச்சாரம்.

சொல்லத்காரம்.

பிறிதுச்சொல்லியல்—சம்பந்தப்பிற்றிது.

சம்பந்தப்பிற்றிதென்பது முன்மொழியென்பப்பட்டுத் தனக்கு முன்னிதும் பெயருக்கேனும் பிறித்கேனும் சம்பந்தமாயிருக்கும் ஓர் சொல்லாம். சம்பந்தப்படுத்த உபாத்தியாயர், எ—வ.† தன்ச்சம்பந்தப்பிற்றிதுகொள who, which, and that. இவைகள் இரண்டென்குக்கும் பொருளாம்.

பெயர். who	உடை. whose	செப்ப. whom
------------	------------	-------------

Who என்பது மனிதருக்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. The boy *who*† (reads) வாங்குகற கைபென்கென்பது போல.

Which என்பது விலக்குசாதின்குக்கும் உயிரில்லாத பொருளுக்கும் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. குரைக்கின்ற காய்; காலுமற்போன புத்தகம், எ—வ.

That என்பது பெரும்பாலும் who அல்லது which என்பதற்குப் பதிலாகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. வாங்கிக்கற கைபென், காலுமற்போன புத்தகம், எ—வ.

What என்பது சம்பந்தப்பிற்றிதையும் அதன் முன்மொழியையும் மடக்கும் ஓர் தொடர்திறன் சம்பந்தப்பிற்றியாய்; எனக்கு வேண்டியதாயிருந்ததுதான், எ—வ. (அதாவது) எனக்குவேண்டியதாயிருந்த அந்தப் பொருளென்ற பொருளும்.

புறனடை.

வீனவுப்போது who, which, what என்பவைகள் வீனுப்பிற்றிதென்கென்ற சொல்லப்படுகின்றன. அதைச் சொன்னதாய்? அவனென்ன செய்தான்? எ—வ.

சம்பந்தப்பிற்றிதானது என்னினும் இடத்தினும் பாலினும் எப்போதும் தன் முன் மொழியைப்போதிருக்கும். குறில் எப்போதும் ஒரே வேற்றமைப்பாயிராது.

Which என்பதற்கு முறைமைப்பாய்ச் சொந்த உடைமை

வேற்றமைப்பில்லை. தனக்கு முன்னிற்கும் of என்று சொல்லுதல் செயப்படுபொருள் வேற்றமைச் சேர்ந்த உடைமை வேற்றமைக்குச் சரியாயிருக்கின்றது. ஆதலும் இப்பொருது நமது அகியுத்தம் தாலாகியிர்கள் whose என்பதை which என்பதின் உடைமை வேற்றமைபாகப் பிரயோகிக்கிறார்கள். தேவமூலமான வேதமென்று Blair சொல்லுகிறார். Which என்பதைப் பற்றிநாடுகள் பக்கத்துப் புறநடைபையும், As என்று சம்பந்தப் பிறிதைப் பற்றி எசுசும் பக்கத்தைப் பார்த்து

* சம்பந்தப்பிந்த மொழியை மூலவாகியதை அதன் மூலமொழியாகச் சுட்டுகின்றது. கிபாய்ப்பிரமானம் பிரபுக்களாற்றப்பட்டது. அது கொஞ்ச விராக்கியத்தையும் மனக்குறையபுருண்டாக்கிவிட்டதல். எ-வ-அது (அதாவது) அந்தக் காரியம் உண்டாக்கிற்றென்ற பொருளாம்.

† விலங்கு சாதிக்க மனிதரைப் போலப் பேசுகிறதாய்வு செய்மொழியைச் சொல்லப்படும்போது, who என்பது அவைகளுக்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது.

‡ What, which என்பவை கிலவேன உரிச்சொற்களாகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. இப்பேச்சுக்கொதிப்பேசுகிறவர்களைக்கொண்டெழுதியினால் எவப்பட்டார்கள் என்றறியேன். இக் காரியங்களுவமையாயிருக்கின்றன. Which என்பது இவ்விடத்தில் these என்பதற்குத்தகுந்திருக்கின்றது.

Whoever, whosoever, whoso என்பவை தொடர்க்கிங் சம்பந்தப் பிறித்களாம். இவை he who அல்லது the person that என்பவைகொத்திருக்கின்றன. Whatever, whatsoever என்பவையும், whichever, whosoever என்பவையுஞ் கிலவேன உரிச்சொற்கிப் பெயர்களுடனாகின்ற வகுக்கின்றன. கிலவேன தொடர்ச்சம்பந்தப்பிறித்களாக் that which என்பதற்கொத்திருக்கின்றன. ஆதலும் இத்தத் தொடர்க்குப் பெரும்பான்மையும் விலக்கப்படுகின்றன. பிரதானமாக, whoso என்பது விலக்கப்படுகின்றது. Whatever, whoever என்பவைபெரும்பான்மையும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன.

COMMUNICATIONS.—கடி-தங்கள்.

(About the impositions of a professed 'Nyane in Jaffnapatam.)

உதயதாரகையைவிடாததும் துரையவர்களுக்கு ஐயாவே,

தங்கள் மேலச் சஞ்சிகையொன்றின்கண்ணே “குடக்கவிராயன்” என்பவர் வட்டசெய்திவிருந்து காராயண சாஸ்திரியாரைப்பவர் வண்ணங்களில் வந்திருக்கிறொன்றும் அவர் ஆகமசாஸ்திரவர்களிலே மகாநிபுணரென்று சொன்னவை தச்சுக்குத்தொழியுமல்லவா? ஆயினும் குடக்கக்காரன் பொட்டு எட்டி காண்பிற்பெரியுமென்றதும் விசயாயவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன வரக்கியமாதலால் காராயண சாஸ்திரியார் குடக்கக்கொண்ட பட்டில் உண்மையோ அல்லவோ என்பதை அறியவேண்டியதெம்மெல்லொருக்கும் ஆகியபயிருக்க வேண்டுமே. சாஸ்திரியார் தான் குடக்கக்கொண்ட பட்டித்தைச் சுமக்க அபரத்திரமூலம் கிஞ்சில் விசக்குமாற்றிக்குப் பட்டில் குஞ்சுக் குடகூற்றப்போதும் கண்ணில் குடக்கக்கு வெள்ளிப்பூன் போட்டதப்போதுமொண்ட சாஸ்திரியாரைச் சொல்லவேண்டுமே. கைவசமய அதுசாரிக் தங்கள் நீயிலே இருந்து செட்டுப் போகாமலும் ஆத்தமலாபத்தைக் காட்டுப்பொருட்டாயுஞ்சாஸ்திரியார் ஓர் ஆகமச்சாஸ்திரிய உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். இதில் வேதம் வாக்கித் தருத்த வருணத்தவர்களைய பிராமணர்களைச் சேர்ந்த வேதத்தைப் போதிக்கிறார். சாதத்தின் பொருட்டாய்ப் சாதிக்கிறார். இவரின் விடம் வந்தபோது யாழ்ப்பாணத்துக்கிடக்கடை வந்து ரசவாதம்பண்ணும் பெரியோர்க்குப்போலக் கதிரகாம யாத்திரைக்கென்றுதான் வந்தார். இக்காட்களில் வந்தகாரியம் கிறவேறிறென்றெண்ணி இவ்விடத்திலே இருக்கிறார். இவர் தருக்கசாஸ்திரம் வாசித்தவரெனக் கையாயிருக்குது. கொஞ்ச வினாக்கள மாத்நிரமாயத்தப்படுத்தி வந்திருக்கிறார். இவரைக் காண்ப் போகவர்க்கிடம் மாறியாதி அய்வினாக்களயே வினாவுவார். போனவர்கள் என்னத்தைப்பற்றிப் பேசினதுஞ் சரிதான் இவரிடையிடமும் வாயோயாமலுஞ் சொல்லும் மறமொழியைக் கேளாமலுத் தன் வினாக்களயே வினாவுவார். இவரைக் காண வந்தவன் மூதன்முறை எக்கே வந்தீர்க்கொண்டார். வந்தவர்கள் தங்க

ங்க் காணவந்தோம். வந்தேனென்றுதான் வழப்பம். சாஸ்திரியார் வினாவும் இரண்டாம்வினா, கல்வது இப்போ நீய் (நான்) என்றும் (வந்தேனென்றும்) சொன்னதல்லவா? நானென்று உடனிடச் சொல்லுகிறாயோ, உயிரைச் சொல்லுகிறாயோ? உயிரைச் சொல்லுகிறாயோ? அதிசயமாக வகுமென்ன? பிராமணமென்ன? அசைத்தசைத்த திரிசுதோ? சுமமாதிரிசுதோ? என், சொல்லப்படு, மூத்தம்மியீ கீக்கன் சொல்லுங்களைச்? நான் கேட்பதுசரியோ வல்லவோ என்பார் தமிழிசாசாக்கெப்பெல்லென்றிடுதென்றதும் ஒமென்று சொல்லும் மக்திரிமாணப்போல இவர்க்கிருவரும் ஆம் ஐயா சொல்வது சரிதானே உங்குடைய மறமொழி என் க்குடைய சரியல்லவென்று கத்துவார்கள். சாஸ்திரியாரும் வந்தவன் சிலுடெட்டசுணமாய் வணக்கிக் கேட்டார் சொல்லுவோமென்பார். இவரிடத்தில் வந்தவனும் மனத்துச் சிலர் செட்டிக்காரனென்றெண்ணி திற்பார்கள். சிலர் கல்லதென்று காக்கியப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு விட்ட போய்விடுவார்கள். இவருக்கிப்பொழுது சிலுசாரியுக்குமிரண்டொருவர் விட்டைவிட்டு வெளிக்கொயிருந்தவர்கள் இப்பொழுது இவரிலே அனாத் விசயவிகுப இவர் வாயைப் பார்ப்பார்கள். சிலரிடமும் வந்து இவரிலே சித்திரைச் சொப்பமதியுடன் போகையில் அடித்துப் புரண்டு விழுத் காலைகழுகிந்து மருத்து செய்வித்து மாசலீதமாய் வருத்தமாயிருக்கிறார்கள். இவரைச் சிலுடெட்டசுணமாய் வணக்கி இவரிடமொதுகுதல் கேட்கப் பிரியப்பட்ட சிலர் இவர் தட்டாளே அடிப்பட்டேவென்று ஐயப்படுகிறார்கள். இவர் மூன்று மூன்று மொட்டையாய்க் குருவாயிருத்தவர்க்கும் இப்பொழுது பிக்குமியுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தட்டார், அடிப்பட்டார், குசவர் மூன்றும் பிராமணரென இவ்வுருக்கு வந்ததன்ஓ. இவர் ஆத்தமலாபம் காட்டுவாரோவென்பது சொல்லவாழியற்றிருத்தியுதம் பையன் கின்றாம் வாகியாலேவென்றதப்போலாம். கதிரகாமயாத்திரைக்கு மூன்று மூன்றுமுதையுத் தன்னிஞ் சாஸ்திரியார் வந்த யாத்திரைவிரைக்கும். இவர் கதிரகாமத்துக்குப் போகவந்தவரல்லவா? இப்பொழுது இரண்டாயிரமிறைசாற் சேனத் தத்தால் விவாகம்பண்ணிக்கொண்டோமென்ப பிராமணுக்கு வாக்ருப்பண்ணியிருக்கிறார். அப்படியே பிராமணுக்கள் சம்மதித்திருக்கிறார்கள். கதிரகாமத்துக்குப் போய் இரண்டாயிர மிறைசாளுக்கு மேலே என்ன வாக்கப்போகிறது. இன்னுஞ் சாஸ்திரியார் சிறிதவேன காசிபிற் தீர்த்தமும் தனது சைமுஞ் சரியென்கிறார். சிலன் கோவிலிலே அபிராமியம்மனை எழுந்தருளப் பண்ணும்? வண்பெல்லாம் வாகுக்கையாய் வருவார். அபிராமியம்மனை வட்டம்பண்ணிக் கொஞ்சகாலியில் ரசத்திக்கு சாப்பிடப்போகிறாராம், மூர்த்தித் திர பிரயாசனமாய் வரும். இருகடைய சிலுக்கன் இவருடைய காரியத்தை அறித்தும் தாங்கள் அனுப்பப்பட்டப் போனதால் மூக்கெல்லாதவன் உபாயமாய் மற்றவர்கள் மூக்கையும் அதுப்பித்ததப்போல மற்றவர்களையும் அனுப்புகிறார்கள். சாஸ்திரியாரும் கண்குபியிரசாவுக்குப் தீராமபாய் செப்து கொடுத்தவனப்போலத் சைவருக்கு ஒரேவிசாய் விடுகிறார். அச்சரித்திரம் யாதெனில், தஞ்சாவூரிலிருந்து சில தந்திரபுத்திக்காரர் தங்களுக்குண்டாய் பணக்குறைச்சை நீக்கும்பொருட்டு பற்பலவிதங்களாய்ப் பிறழ்த்தல் உடாமையால் ஒரு உபாயத்தை மனதிலெண்ணிக்கொண்டு கண்குபியிரசாவிடத்தில் வந்து இராசாவே தஞ்சாவூர், மலையாளம், கொச்சி முதலிய ஊர்களிலிருக்கும் அரசர்களுக்கெல்லாம் அடியும் பதாம்பரம் செப்து கொடுத்திருக்கும். எப்போவாகுதல் தேவரீரும் அவர்கள் சைபக்கு அலாதவர்கள் தேவர் சைபக்கு வருவதானால் அவர்கள் காம்கொடுத்த பதாம்பரங்களை அணிந்து வருவார்கள். தேவரிடமும் அது இவ்வாவிட்டால் மிகவுத் துக்கமாயிருக்குமென்றதை எண்ணித்தேவருக்குமொன்று செப்து கொடுத்த தேவரிடத்திலும் வெருமதி வகிசைமுதலியவையைப் பெற வந்தோம். தேவரித்தம் யாதென்றார்கள். உடனே அரசன் சத்தோஷக்கொண்டு அப்படியே என்னுமொன்று செய்பமாட்டுவோகொண்டென்றார். தேவருத்தாமென்க்க பாக்கியமென்க்கொண்டே. சைவியாதென அரசன் வினா-காடோதம் படியுக்கொடுத்த இப்போதாயிரம் வரகனுக்கொடும் பிறகு வேலையைப் பார்த்து உபரோஞ்செய்யலாமென்றார்கள். இராசனும் வேண்டியவையெல்லாமவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் மூன்றுபிரமவரகனுக்குத் சமக் கொடுத்துத்தரவுசெய்தார். உடனே இவர்க்க் காக்கச் செய்யும்

செய்யப்படுமூத்தம்மியீ இருவரும் இருகடையமாகுக்கீக்தரன்.

பிதாம்பரம் குலத்திரிபிஷங்குள் பிதாம்பரம் குலத்திரிபிஷங்குள் தோற்றத்தென்றான். இராசனும் பலத்திரிபிஷங்குள் குலத்திரிபிஷங்குள் பகுத்தறிய நமக்குமிவருவானவழியென்றான். இவர்கன் பணத்தைபுழுத்தித்தொண்டு இராசன்கொடுத்த விடுதலிட்டுக்குப்போய் வாசலிற் காவல்வைத்த மற்றவர்கன் சாப்பிட்டுக் கொண்டு சும்மலிருந்தார்கள். இரண்டொருகாட்களில் அரசன் செவுகனை நோக்கிப் பிதாம்பரஞ்செய்பவர்களைப் பாரென்றான். அவன் வரும்போது வாசலிற் காவலின் மவன் அரசன் வாசற்செவுகனிதோ வருகிறான் என்று. உடனே பெல்லாருமெழுந்து ஒருவனைவசரமவசரமாய்ப்பதினெட்டுருபது முழத்துக்குப்பாவோடுகிற துபோலவும் மற்றவன் தூண்டாற்றிததுபோலவும் மற்றவன் சருகைக்குப் பொற்கம்பி வழுப்பதுபோலும் பாலிப்பதைச்செவுகன் கண்டு தான் பலத்திரிபிஷங்குளதால் தனக்குத் தோற்றவில்லை யென்றெண்ணிக்கொண்டரசனிடம் போய் மெத்தத்திறம் காமிப்பது ஒருபோதும் காணவில்லை கல்வெலையெனப் புகன்றான்.

அதன் பின்னிரண்டுநாளாயிற் பிறகு செவுகருக்கெல்லாம் தலைமையானவன் அரசன் நோக்கி பிதாம்பரஞ் செய்யுமிடத்துக்குப் போய் வாடுவென்றான். அப்படியே அவன்போகக் கண்ட வாசலகாவற்காரன் பிதாம்பரஞ்செய்ய மற்றவர்களை டெழுப்பிவிட்டான் அன்றும் கிறிதுவெலையென்கிறதாய்ப் பாலித்தார்கள். வந்தவன் ஐயோ! நமதுதாயார் நம்மையோசைஞ்செய்தாளே நமக்கொன்றாகத் தோற்றவில்லையே செவுகனுக்குத் தோற்றிற்றெயென்றெண்ணிச் செவுகனினால் திறமாய் அரசனுக்குக் கதைவிதைத்தான். கொஞ்சகாட்சென்றபின் மந்திரியை நீ பார்த்துவரலாகாதாவென்றான். மந்திரியைப்போது தறிபூட்டியிருக்கிறதாய்ப் பாலித்துச் சுமக்காய் வேலைவை நடந்த மந்திரியை நோக்கி ஐயா, வேலையைப் பாருங்கள் இதுதான் சோமன் சால்வை இது இன்னும் கரைபினை வேலையிருக்குது இந்த நிரையிலயானைக்கு இடையிலெல்லாம் ஒவ்வொருபுட்டாப்போடுவது இந்தக் குக்கரைக்கெல்லாமா நொன்றையெவைக்கிறது முகதலைப்பிற் கோட்டியை ஐயாவைப்போல ஒருமந்திரியும் அரசனைப்போல வெருவெருவெனப்பண்ணுவதென்றார்கள். மந்திரியும் மற்றவர்களைப்போலப்போய்விதைத்துவிட்டான். அரசன் மறநாள்வந்து பாற்கும்போது தன்னையும் பலத்திரிபிஷங்குள நின்னத்தார். உடனே வேலைக்கு முதலானிசோமன்சோட்டை வெட்டினதாய்ப் பாலித்து மடித்து அரசனுடுப்பெல்லாங்களைத் து அவை தங்களுக்குக் கொள்வையெடுத்து உடுத்தினதாய்ப் பாலித்தான். ராசா துக்கத்துடன் அவர்கள் சொல்லுக்கொர்களைப் பல்லாக்கிலெற்றித் தான் கால்கடையே ஊர்ப்பிரபலமாய் வந்தார். கண்டவர்களைல்லாம் தங்களைவெசைப்பின்பினைகளைவெண்ணிச் சிறப்பாயிருக்குது ராசாவே சிறப்பாயிருக்குது என்று கூடுவென்றார்கள். பிற்பாடு வீட்டுக்கு அரசன் இவர்களை யனுப்பத் தனதாண்மனைக்கு இவர்கன்கொண்டுபோய் வெருதிரவியங்கையுல் கொடுத்துப் பல்லாக்கிலெற்றித் தஞ்சாவலுக்கு வெருவரிசையோடனுப்பினான். சாலத்திரியாருகு சிஷுமிப்படியேவெயிலுக் கதையை நம்பாநற் செவருக் தங்களைத்துமத்தென ரெட்டிக்கத்தக்க வழியைத்தேடி ராட்சிப்படைபவும் ஆயத்தப்படுத்த மன்றுகிறேன். மரணங்கிட்டிவிட்டது.

இப்படிக்கு

யாழ்ப்பாணம் வண்ணநகர் துஆசக ஆட. அற்பகி மீ. வக. தீ.

சுப்பிரமணியர் சரவணமுத்தன்.

(On Government and Laws.)

உதயதாரகையை நடாத்துத் துரைவர்களுக்குத் தண்டத் தோடுதெண்டம்.

அய்யாவோ

தாங்கள் தயவுசெய்து தங்களுக்குச் சித்தமாலு நான் பின்னெழுதக் காரியத்தைத் தங்களுடைய கவனிப்புடனே தங்கள் வினையுடைய பத்திரிகையிற் பிரசுரித்தஞ்செய்ய மன்றுகிறேன்.

இவ்விவகக் கோவரணமேந்தாரின் தியாயப் பிரமாணங்கையும்தொழுகையும்கவனித்துப் பார்ப்போயாகிற் பாரும்பாலும் அவற்றை அனுகம் எனிய குடிசைக்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் படிப்பாணிகளுக்குப் படிப்பற்றவர்களுக்குமேரித்ததாயும் பாடுவாருக்கும் தியாயமின்றி இடைகூறக்கொண்டு வராதது மாயிருக்குது. ஆயினும் தியாயப்பிரமாணங்களின் சில பகுதிகளோ கோவரணமேந்து கல்வ ஆலோசனை இல்லாமல் உணர்பண்ணிப்பாபிருக்குது. எனக்கு மனவைக்கொடுக்கும் பகுதிகளை

யோ யான் ஊரவர்களிடம் காட்டினேன், அவர்களுமவைக்கொடுக்குது என்றே சொல்லுகிறேன். இது என்னமோசத்தாநி சம்பலித்ததோ தெரியாநெனக் கூறுகிறேன். என் அநித்த துரைமார் பிறர்க்கிராசுமாருக்கெவ்விதமுமொழி சொல்லக் கூடாமனுசுகிறேன். ஆனாலும் கோவரணமேந்தென்ன தியாயத்தைத்தொட்டுச் செய்ததோ அறிந்திலன். கோவரணமேந்து பிதாமாதாவைப்போலும் குடிசைக்களைய எங்கக் பிஷங்குள்போலுமிருப்பதால் எங்கக் எங்குக்குவெண்டிய காரியங்களைக்கேட்டுப் பெற்றதென்கொன்னாம். தகுதியானவையாயிருந்தாற்றடைவின்மிக் கிடைக்கும். சகலவிதமான தியாயப்பிரமாணங்களுக் கட்டைச்சட்டங்களும்துதிதாய் உணர்பண்ணப்பட்டால் அல்லது மாற்றப்பட்டால் அவைகளைக் கூடியமட்டுக்கு ஒழுங்குபண்ணி அவ்லுப்பாடைகளினு மொழிபெயர்த்துச் சகலரும் எளிதில் விளக்கக்கூடியவியதமாய் வைக்கவேண்டும். இந்த மாசத்திலே தியாதிபதியானவர் அல்லது அபிபுத்தமமகத்தவந்தக்கிய தேசாதிபதியவர்களைதோ முளாந்திரக்கொண்டு இன்ன தியாயப்பிரமாணப் புலதகத்தினித்தியாயம் பகுதியிவிக்கப்பக்கை நிறுத்திவைத்தாரென்றொரு கிண்ப் பிரசித்தமுண்டுபெறுது. மறெருவர் மற்ற முறை இன்ன தியாயப்பிரமாணப் புலதகத்தினினை பகுதியையும்க் பகுதியையும்த் தன்னிப்பின் தியாயப்பிரமாணத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். மற்றொருவரினார் தன்னினைத காணோத்துக்கொள்ளுகிறேனென்றார். இப்படி தியாயப்பிரமாணங்கள் கிழமைக்குக்கிழமை மாற்றுவெழைக்குசனங்கள் என்ன செய்யக்கூடும்? கிறிது தியாயப்பிரமாணங்கள் மிக்கக்குவாயிருத்து இரண்டொருவியதமாய்அர்த்தக்கொள்கக் கூடியதாயும் இருக்கின்றது. துரைமார் பிறர்க்கிராசுமார்தானும் ஒவ்வொருவியதமாய்அர்த்தக்கொள்ளுகிறார்கள். இதை ஏழைக்குசனங்கள் எடுத்துக்கொண்டு வழக்குப் பேசுகுல் மிகவும் கட்டப்படுகிறார்கள்.

பொலிசுவிதான என்னுத் தலைமைக்காரனுக்கு ஒரு தட்டும் வரத்திலை. இவர் ஊரிலும் ஒரு சல்லியும் வாங்கப்பட்டது. மாட்டுக்குத் துண்டுகொடுக்கிறது மாசமொருமுறை வரும். அதவும் பணம் இரண்டோ மூன்றோ இது விதானியோடே நிரித்தவேகாரனுக்குத் தாழ்ப்புலச்செவுக்குக் காளுது. இந்த விதான ஒரு வியாபாரகச்சுவடம்பண்ணக்கூடாது. இவர் தன் ஊரை விட்டுப் போகக்கூடாது. அடிக்கடிக்கொட்டுக்கெய்யெனும். இவர் ஊர்ப்பிறந்தவர்களிற் பணக்காரனுமல்ல; பணமிருந்தால் தன் பணத்தைபுஞ் சாப்பிட்டு இப்படியென் அனுகிறார்கள். இவருவர்களைக்கண்டிவிட்டு ஒருவனெடுபொருவன் வழக்குப் பேசப்பண்ணித் தன் வயிறு வளர்க்கிறான் இதைக் கோவரணமேந்து கவனியாமல்விட்டதென்ன?

இதுநிற்க, தியாயப்பிரமாணத்திலெவ்வுகண்க்காத சிலவற்றைக் காட்டுகிறேன்.

கவது. இரண்டுபேர் சிலில் வழக்குப் பேசினால் டுலிதிற்கீ தவானெண்ணத்தன்படி ஒருவனுக்காய் வழக்கைத் தீர்க்கிறார். தோற்றவன் அப்பல் கேட்க்கிறான். அப்பலினை நீ தவானெண்ணத்தையே சரியென அப்பல் தியாதிபதி சொன்னால், அப்பலானி மற்றவனுடையவும்து அப்பற் செவையையும் அல்லது இரண்டத்தனையே இறுக்கிறான். டுலிதிற்கீ தீதவான் என்னத்தின்படி தீர்வை முடிக்கத் தோற்றவன் அப்பல் கேட்க அப்பலுக்கோட்டியே தீதவான் தீர்வையை மாற்றி அப்பலானி பட்சத் தீர்வை முடித்தால் டுலிதிற்கீ தீதவானுடைய மோசமான தீர்வைக்காய் முண்டலிதிற்கோட்டியல் வென்றவன் அப்பற்செவையை அப்பலானிக்கொடுக்கிறான். இது தியாயமோ? இவன்பட்டக்கேட்டானோ? இவனை அப்பலிலே செவவுபண்ணச்சொன்னோ? தீதவானுக்காய் இவன் இறுக்கலாமோ?

உவது. கிறிமினல் வழக்குகளில் மறிபுலக்காரன் அல்லது சாட்சிக்காரன் அல்லது முறைப்பாடுகாரன் ஆக்கினைக்குள்ளுப்பதிர்க்கப்பட்டால் அவன் குறித்த ஆக்கினையைப் பட்டுக்கொண்டு அப்பல் கேட்கலாமாம். அதென்ன? தன் சங்கைபோனபின் அப்பலென்? டுலிதிற்கீ தீதவானுக்குப் படிப்பிக்கவே? இப்படி தீதவானைப் படிப்பிக்கிறவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? ஐயோ! இதைக் கோவரணமேந்து ஞாபகப்படுத்திமறிதிலையா? அப்பலாவதென்ன? கீழ்க்கொட்டு தீதவான் வளக்காமையாவலது பாசபட்சமாய்த் தீர்ப்புச் செய்தாலதை அறிவித்துநீதையைப் பெறுவதுதானே ஆக்கினை நடத்தபின் தீதவானைக் கட்டிவைத்து

அடித்தாலும் எங்களுக்கென்ன இப்படி அனேகமுண்டு. மற்ற வையையும் எழுதுவேன். இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம், வண்ணக்கர் ஓர் இத்துமானுக்கன்.

On the combination of letters.

தாரகையே, கிறிஸ்தியானிய நான் வினாவும் வினாவுக்கு விடை கொண்டு வா. அரிச்சுவடிபல கு. ரு. கு. வும், அப்படியே னை, னை, னை வும், கு. ரு. கு. வும் இவை முதலிய அட்சரங்கள் கா, வா, சா முதலியவும், கொ, கொ, சொ முதலியவும், கை, கை, கை, முதலியவும் போல ஏன் மாறலாம்? இன்னும் கிறிது சொற்ப விசிற்பமுண்டு அது மெத்த முக்கியமானதல்ல. இப்படிக்கு கிண்ணையா.

Explanation of the verse propounded in page 84, Vol. III.

மகா கணம்பொருந்திய நீ. நீ மயினத்துரையவர்களுக்கு வந்தனம்.

தக்கன் தாரகை, க. புத்தகம், அச. பக்கத்திற் சவுக்கையதாற் லீலவனம் பிண்ணியவர்க்கு புத்திரன் கந்தரம் பிண்ணியென்பவர் உரை கேட்டெழுதிய "வீமனுக்கு மைந்தனும் வேதனாகும் வேதனுக்கு மைந்தனும் இசைகுரு" என்ற பாட்டுச் சிறந்தவேளாகிய பாளையனும் உரையை முற்றியோர்க்கியாவரும் குற்றங்களைத்து கொள்வார்களென்று கம்புகிறேன்.

திருந்தல். வீமனுக்கு மைந்தனார் வேதனாகும் வேதனுக்கு மைந்தனார் சைகுரு ம், காமனுக்கு மைந்தனார் வீமனறம்பி கந்தனுக்குக் காமனார் மா மனாகும். மாமனுக்கு மூதமையன்றகப்பன் காலன் வையகத்தில் இம்முறைமை வழங்கலாலே, இராமனுக்குச் சிதை தங்கையாமி வக்கை இராவணனுக்குத் தகப்பனிராமனாகுனே.

பதவுரை.			
வீ	(கருடப்) பறவையி	மனுக்கு	இராசனாகுலனு
மனுக்கு	வெறும்	க்கு	க்கு
மனுக்கு	இராசனாகிய வீட்டு	மூ	மூத்த
மனுக்கு	மூவுக்கு	தமையன்	அண்ணனாகிய தரும
மனுக்கு	குமாரனார்	மனுக்கு	மனுக்கு
மனுக்கு	பிரமதேவன்	தகப்பன்	பிதா
மனுக்கு	அகும்.	காலன்	இயமனாகும்
மனுக்கு	மூக்கல்	வையகத்தில்	பூமிப்பல
மனுக்கு	தனக்கு	பூமிமுறைமை	இந்தமுறைமைகள்
மனுக்கு	குமாரனார்	வழங்கலாலே	வழங்குபவர்திது
மனுக்கு	கிவன்	லே	லே
மனுக்கு	அகும்.	ரா	இராமகால
மனுக்கு	கற்பகச் சொல்லு	மனுக்கு	இராசனாகிய சந்திர
மனுக்கு	டைய	மனுக்கு	மனுக்கு
மனுக்கு	தேவேந்திரனுக்கு	சிறை	சிறை
மனுக்கு	குமாரனார்	தங்கை	தங்கை
மனுக்கு	வீமனுடைய	ஆம்	ஆகும்
மனுக்கு	சகோதரனாகிச்சு	இலவக்கை	இலவக்கை
மனுக்கு	குமார்	இராவணன்	இராவணன்
மனுக்கு	சுப்பிரமணியனுக்கு	உக்கு	இறந்தபோக
மனுக்கு	கற்பகப்பூவ் காவு	தகப்பன்	(அவன்மார்பிலிருந்
மனுக்கு	டைய	(தவமுத்தலசத்
மனுக்கு	இராசனாகியவந்திர	தத்	உடைத்த
மனுக்கு	மாமன்	வன	வன
மனுக்கு	ஆகும்	[தம்]	இராமன் குன் இராமன் குன்
மனுக்கு	மா	குற்றமையே	தாரகை எ. அ.

இலக்கணவுரை.—மன்னுக்கு என்றதில் மனுக்கு என எடுக்கு னைந்தது. வேய் என்றதில் வே எனக் கடைக்குறைந்தது. தகர் ப்பு என்றதில் தகரவே. நிறக்குறைந்தது, அன் என்னுமாண்பாலுவி குதி புணர்ந்து தகப்பன் என்றுயிற்று. தகர்ந்தல் உடைத்தல்.

தாரகையில் கைந்த செய்யுட் பிழையாகையால் இவ்வணத்தி ருத்தியவையப்பட்டது. இப்படிக்கு. தாரகை ஆட மதவையிற் சங்கைப்பொருந்திய ஆ. ஓ. மெயிற் றவம்பர் ம. ஐயவர்கள் ரயிட்டர், பே. முத்துக்க ருப்பயிர்.

தாரகையென்கின்ற மங்கையே தந்தனம்வந்தனம் கங்கையே. கண்ணுவிட-சிறவெறும் பாதிமூக்கறிவின் மூவறிவுயிர் என்னும் இக்குத்திரத்தில், கறையான், ஏறும்பு முதலியவுயிர்களுக்குக் கண்ணுங் காதும் இவ்வெயென்று சொல்லியிருக்கின்றது. தொல்காப்பி யமுதலிய நூல்களும்படியே சொல்லுகின்றன இவ்விரண்டுரீவ வையற்றையும் பூதக்கண்ணுயிற் பார்க்கும்போது கண்களிருக்கி ன்மனவாகத் தோற்றுகின்றன. ஆனால், கண்களிருந்தும் அவைகளில் ஒளியில்லையோ? உண்டோ? என ஐய நீக்கலாம். இதை கிவிர்த்தி செய்வாயாக. இப்படிக்குத் தமிழ்ப்புலவர் வேதனாரிமுதலியார் மானுக்கன் யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகம்.

இலக்கணவினா.
(Grammatical Query.)

யாப்பருங்கலம்—இறுமிடையுமிணைத்துமிணையசையாகுமெய் ன்பவறிந்திசெனோ. என்னுமிச் சூத்திரத்தின் காரணகாரியங்க னவல்ல புலவர்களுள்விக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிக்கு சேதுபதியாதின வித்துவானுத் தமிழ்ப்புலவர் வே தனாரிமுதலியார் மானுக்கனாகிய முத்துசாமிக்கவிராயன்.

To the Editor of the Morning Star.

SIR,
Will you please to insert the following query in the Morning Star, and require an answer from any of your readers. The intersection of one line with another is a point. It is evident then that a line is composed of points. But if a point have no magnitude at all, how can the addition of points produce a line which has length? This is of a mysterious nature to my understanding, and seems to be a violation of the self-evident truth, the sum of a number of cyphers is cypher.
Yours, &c. B. NILES.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,
I pray you to insert the following question on surveying in your valuable paper and request any Surveyors to solve it, and to show reason for so doing.
Walligammo, 9th Jan. 1843. Yours Obdt. Servt. A SURVEYOR.

In a compound is a four sided square house, a side of which is 30 yards and near to it a rectangular garden. The number of square yards in the area of the garden is a mean proportional between $\frac{192}{79}$, and the number of square yards contained in the garden and house together. Also the number of square yards in the square described on the diameter of this garden is a mean proportional between 10, and the number of square yards contained in the aforesaid square increased by the number contained in the house. Required the area and sides of the garden.

(Call for Christian instruction from Poonaryn.)

உதயதாரகையைப் பி. சுரஞ்செய்யும் உத்தமதரையே நாமெ முதம் இவ்விண்ணப்பமொன்றையும் தமது தாரகையி்க்கண் பி சுரஞ்செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். முன்னொரு சந்நிகையி்க்கண் கவிசெட்டப்பிரியனென்பவர் பூன கரியிலுள்ள ஆத்தாமாக்கின்றக்கியிருக்குர் அஞ்ஞானவிரக நீக் கும்பொருட்டுச் சிறிதுகுருமா. அல்லது உபதேசமொன்றையும் அவ் வடத்திலுள்ள கிறிஸ்தியான்கள் படிக்கும்படிக்கான பள்ளிக்கூடம் ஒன்றையும் ஸ்தாபிக்கவும் அவ்விடத்திலும் இந்தச் கவிசெட்டமெ ன்னும் கெளரிச்சம் பிரகாசித் தப்பண்ணையும் இவ்விடத்திலுள்ளவர் களுடைய ஆத்தாமாவிடேறும்பொருட்டு அளித்த உபயோகங்களைப் பண்ணவும்வேண்டுமென்று யாழ்ப்பாணத்துக்குத் ததாபிக்கு ம்இந்தக்கிரிவிலவனவுகாலமாகக் கவிசெட்டத்தின்மேனிச்சம் பிரகா சிக்கும்படிக்குத் தாமதமென்னவென்று கேட்டுக்கொண்டபுகை வ்ஞயாதாமொரு உத்தரவும் உங்கள் தாரகை அருளாதபடியா ர்திதிரும்பவும் கவிசெட்டப்பிரியனுக்கு அனுச. நீனாகிய ஆத்தாமலா

பப்பிரியனும் மற்றும் உடியவர்களுக்கும் மிகுந்தவணக்கத்துடன் அமெரிக்கான் மிசியோனரிசார்ந்த ருமுராடிய உட்கணவரை யும் செப்டெம்பரெவ்வதென்னவெனில், பூனகரியைச் சார்ந்திருக்கும் எங்கிலித்திற் ருமுரையாராதல் உபதேசியாரையாராதல் அது புவதற்கும் எங்கள் கிதமுத்தகைச் படிக்கும்படிக்கான ஒரு பன்னிக்கட்டைதையாருதல்விதாபிப்பதற்கும் எங்கள் ஆத்தமாக்க ன் திடவதையதற்குமான வெளிச்சம் உங்கள் கைபிலுக்கே அத்தை எங்கெழுப்பாகக் கொண்டுவராமல் எங்களைத் தமாவிப்பேரில் கீங்க்கொண்ட பிரியலினைதையும் காங்கன் யாதாமொரு விண் ணப்பத்தைப்பண்ணி அதற்கு மதமொழி கேட்டுக்கொள்ளுமிடத் து அருகிசொல்லு அம்பலத்துக்கேருதென்னும் பழமொழிபேரல் நமது விண்ணப்பம் உங்கள் செவிக்கேருதிருப்பதற்காகவும் ஆத் துமலாபப்பிரியனுமே எனாமென்னுடனெடுத்தவர்களுக்கும் மிகுதியும் ஆச்சரியங்கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஆதலால் காங்கன் மலையையும் ஆச்சரியத்தையும் கீக்கு ம்பொருட்டு உங்கள் தாரகைப்பின் ஒரு உத்தரவருகும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். அப்படி ஒரு அனுக்கிரகம் புரிவது உ ள்கள் கித்தத்தக்குப் பிரியலினாலும் என இன்னமொரு முறை கேட்கவும் எழுதவும் துணியவிலும். இப்படிக்கு பூனகரி தயாராகும் ஆண்டு. } ஆத்தமலாபப் பிரியனும், அ கார்த்திகை மீ. யக தீ. } ஒத்தவர்களுக்கும்.

(From the Aurora No. 18.)

பத்துக் கட்டளைக் கவி.—TEN COMMANDMENTS VERSIFIED.

(Continued from page 225.)

ஆதிபிற் படைக்கப்பட்டவயிருவரும் பாவத்திற்
பேதையராய்விழ்ந்திட்ட பெற்றியினவாரவந்த
பாணைமணிதரெல்லாம் பாவிகள் கவித்த
மேதினியுரைத் தார்பண்டை வினவினவிபற்கையாலே. அ.
படைக்குரூட்டபடைத்ததிலுபராரபரன் பதகராக
கடைப்படு பாவமற்ற கரர்களைப்ப்படைத்ததன்
வினவினவிபற்கையாலும் பாம்பன்யிபற்றிய ருதிச் சொழிக்கு
கடைப்படுபாவஞ் செய்தார் கட்டளைகடத்து சொழே. க.

கட்டளைகடத்தோர்த்தக் கட்டவுச்செய்கோபத்தன்
பட்டளையின்மைதன்னிற் பற்பலவருத்தமெல்லாம்
முட்டவுமன்றிமேலுமொழித் திடுமறுமைபுக்கும்
மட்டிலவாரகத்துன்ப வாதையுமடைத்தார்தோ. வ.

எங்கடன் கன்மைசெய்தல் நாளுமாயினதாலே
பொக்கிய பாவமெல்லாம் புண்ணியுச்செய்து போக்கல்
எங்கடன் கிதினதாரதோற்றம் பட்டபரட்டாற்
தக்கொளிரைத்தன்னிற் சாய்ந்திடு பாவத்தானே. வக.

தேவனும் பராரபரன் நன்றிருக்கதன் புகார்ந்து
பாவியாயிருத்தாமையப் பாதகத்திதரக்கெத்தான்
ஆவியாங்கடவுளையவருளினால் மனிதனாக
ஒவியகிரோர் கன்னி அபித்தினிதுத்தார்த்தோ. வஉ.

உதித்துமெய்க்கிதிலுதார்த்து மொளியெறவளர்வித்தோனார்
அதிர்ப்புதாசுவையதன்னி லறைத்திடவாவித்தும்
யதப்புறமுக்குகாணில் மற்றவிர்த்தெழுத்துவான்க
ருதித்திடச்செய்குக்கெத்தன் துலக்கவித்திருத்தார்தோ. [வக.

ஆதலாவரைகம்பிக்குணப்பட்டுவெண்டுமன்ன
தோதுமபுனிதவாவி பொய்யருளதனினெய்தும்
முதுகாண்கிதிலுதவைத்தான் முன்னிட்டுமென்றுடக்கரல்
இதரிதென்னவாவு மெத்தகையவர்க்குத்தானே. வச.

அவ்வுழிக்குணப்பட்டுடோர்க் கணவறகிற்றிற்காகச்
செவ்வியராணைதாங்கச் செயல்பெறுவேண்டுமென்றால்
இவ்வணர்க்கருணையென்னு மிராவுண்டுகயவிறவெண்டு
தவ்வலித்திதிலுதாதர் சபைபனிற்சேர்வதற்கே. வடு.

இறக்கும்போதுதலான் மாக்கென்குருமெனிற்சேரீரீ
திருப்படவழியுமாண்மாச் சிதையாதாரகத்தேனும்
அறத்துறைமோட்சத்தேன மடைவதுதிண்ணம்பாப் [வக.
யறத்துறைபுடலான் மாக்கென் மட்டுன்னிடுபதல்சொல்லோமே.
மதிருண்கிதிலுதாதர் மகிமையோடுமுத்துபோத்து
மிகுசுமத்திப்புறாணில் விரைதவரமுத்தகாண்பு
புருத்தவெல்லையினுற்றோர் புரமொலுப்பிரோடொன்றிப்
பருத்தெறித்திதயாய்ப் படித்திப்புடிபுல்லவந்தாரமே. வள.

தித்தவர்குணப்படாத தியரைகரகத்திப்பில்
ஆத்தவர்குணப்படாத மதபலித்தி... வெட்டுதும்
போத்திறத்தின்விட்டுபுனிதரை மோட்சத்தன்னிற்
சேர்த்துத்திதியிலிப்பத்தைச் சிறிதனுபவிக்கச்செய்தே. வஅ
அப்பரமண்டலத்திலமர்ந்தவீற்றிருப்பாரகஞ்சு
செப்பியபுனிதரெல்லாம் திசுத்தனக்கித்தன்பார்த்து
தப்பறப்பாரபரன் நன்றகையெல்லாம் புழுத்தி போற்றி
மெய்ப்புறவிரும்பாரென்றும்வியத்திப்பதகத்தாமாதோ வக.

VIEW OF THE HEAVENS.—No. 9.

(The last for the year and most worthy of notice.)

Dec. 1st, 15 minutes before 7 o'clock, P. M. Beginning at the South-western horizon and proceeding eastward, we may observe the six constellations, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces, Aries, and Taurus.

At this time Venus may be seen in her direct course in Scorpio, near the western horizon.

Saturn, in his direct course in Sagittarius.

Mars and Jupiter, in Capricornus,—very nearly in conjunction:—Mars being one and a half degree, south of Jupiter, both moving in their direct course, eastward, but Mars is outstripping Jupiter in the race.

ECLIPSES.

1. A partial Eclipse of the Moon, visible throughout India on the 7th of December, commencing at 8 o'clock A. M.

2. A total Eclipse of the Sun, on Thursday the 21st commencing at 25 minutes after 9 o'clock A. M.—The line of central eclipse will pass a very little north of Pt. Pedro. For particulars of these two eclipses, see the Tamil Calendar for the current year.

The Moon will be in conjunction with
Venus, on the 22d P. M. 4 degrees north of the planet
with Saturn do 23d A. M. 8 do do
with Jupiter do 25th P. M. 6 do do
with Mars do 26th P. M. 6 do do

On the same evening Venus and Saturn will be in conjunction,—Venus being a little more than one degree South.

On the evening of the 31st, Mercury may be seen near the western horizon, as soon as twilight is gone.—On the evening of new year's day we shall have the rare and beautiful sight, of the five planets as evening stars,—all moving in their direct course in the following order,—beginning near the western horizon, viz: Mercury, Saturn, Venus, Jupiter, and Mars.

"The heavens declare the glory of God, and the firmament sheweth his handy work. Day unto day uttereth speech and night unto night sheweth knowledge." It is to be hoped that none for whom these *Views* have been prepared, are to be found in the number of those against whom, the weighty charge is brought, that, though "they rise up early in the morning, and continue until night—they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands."

கார்த்திகை மாதம்.

Date.	சூரியன்	வரம்பு.	சுட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.
-------	---------	---------	--------------	-------	-------	--------

DECEMBER.

1	வள	வெ	உ	கட	த	கச	சி	உக	தை	உ
2	வஅ	ச	ரே	கள	த	கச	வி	கவ	வ	வ
3	வக	ஞா	அ	சச	த	சடு	வ	கச	ப	வ
4	உவ	தி	பர	இவ	தி	இவ	ப	உவ	சுடி	வ
5	உச	செ	கா	இக	ச	இக	சி	கச	சுடி	உ
6	உஉ	பு	ரோ	கவ	0	இக	சி	கச	வி	உச
7	உக	வ	ரோ	க	பி	கவ	சா	கச	பர	க
8	உச	வெ	யி	க	பி	உ	ச	உவ	சுடி	உ
9	உடு	ச	தி	க	தி	ச	க	கவ	சுடி	ச
10	உக	ஞா	பு	வ	தி	ச	பி	உச	வி	ச
11	உச	தி	பு	வச	ச	க	மர	உக	பர	க
12	உஅ	செ	ஆ	வ	ப	ச	வை	வஅ	தை	க
13	உக	பு	ம	க	பி	ச	வி	வஉ	வி	உக

விபாழங்கிழமைச் சுக்கிராதி. நாடி, ச. விருது, சுகந்தி, தனுர்வி.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

உப்த. சஞ். உஉ.] துறாசு உறு. காந்திதகம்.—உஉ தெயதி நியமுத்திமு ௨௦, Thursday, November 23, 1843. [Vol. III. No. 22.]

CEYLON.

Under this head the *Friend of India* of the 2d November, has an interesting article, filling three and a half columns, which we would gladly transfer to our pages but for its length. It would seem from this article as also from one lately published by the *Madras Spectator*, that our Indian neighbors are directing their attention to the affairs of Ceylon with more than common interest. It was not till lately that the interests of Ceylon were much thought of or its important advantages to British capitalists much regarded by European residents in India. The visits of the Calcutta steamers to Galle, with a few weeks' residence at Nueralia of several distinguished guests from the palatine city, seem to have had no little influence in extending the knowledge of its resources and awakening the attention of moneyed men in that quarter. The delightsomeness of the air and scenery of Nueralia form no small share of the attractiveness of our lovely island to the residents of the plains and marshes of India. "It is difficult," says the *Friend of India*, "to fancy any thing, not merely more free from inconvenience but more positively delightful, than the journey from Calcutta to the Sanatorium in Ceylon." One has only to "embark on a steamer at Calcutta, with a hundred of his fellow countrymen, and women, and enjoy a delightful sea voyage to Galle, where he meets with a comfortable inn and a stage coach which drives him at once to the new paradise." The visitors from Nueralia who returned by the *Hindustan*, "are extravagant, if that be possible, in their praise of that residence." The agricultural improvement of the island has taken India by surprise. "These circumstances have created a new interest in the prospects of the island among the community at this Presidency, (Calcutta) and there is every hope of its being fostered and increased."

The successful introduction of Legislative administration in the government, and the fixed tenure of land, are supposed to be the main causes of the rapidly increasing wealth and prosperity of the island, and are advantageously contrasted with the different state of things in the Company's possessions.

"We cannot doubt" says the *Madras Spectator*, "that the knowledge of the existence of this useful system of legislative government has had its degree of effect in inducing the embarkation of so many capitalists in agricultural pursuits in Ceylon, as has been the case of late years, while, to look homewards, our own vast tract of territory has in comparison been almost entirely neglected. The aversion to such adventures in India, and the willing preference given to Ceylon, arises, we know, chiefly, from the differing tenures of land. In this country all that can be obtained from the government is a lease of waste lands of 21 years' duration: in Ceylon, on the contrary, land may be purchased outright and held in fee simple as the absolute property of the purchaser, which, with all the improvements he effects upon it, he can be sure of enjoying, and hand down to his children after him. But still there is a further inducement to the preference of Ceylon in the knowledge, that the Council offers a sure means of keeping attention fixed on the construction of roads and those other facilities to traffic which are so indispensable to the prosperity of the agriculturist whose produce is only to find its market on the sea coast." We again quote from the *Friend of India*. "The Legislative Council of Ceylon does not consist like that of India of four or five members, but of seventeen. Of these ten are members of government, while only seven are appointed from among the colonists. This preponderance of official influence in the Council, of course enables the government to carry any measures it may propose; but in such a colony as Ceylon, or in such a country as India this construction of the Legislative Council seems to be the dictate of prudence." "The object of such a Legislative institution when first bestowed on an eastern possession should be to dissolve the mystery in which the administration is shrouded, to create public confidence by unfolding to public view the springs of action, and gradually to prepare the community for taking a larger share in the Government." "This is an amazing advance upon the theory and practice of a simple—we do not mean unjust—despotism. And in Ceylon it has been found to work well. Though from its numerical majority government is omnipotent in the Council, yet it is obliged to explain the reasons of the measures it adopts; their utility as well as their details are openly canvassed, and public opinion is brought to bear on them. Since the esta-

blishment of the Council in that island, there has been, on the one hand, more attention to economy; on the other, an increasing effort to accelerate public improvement by the construction of roads, by digging canals, and by giving all legitimate encouragement to the spirit of enterprise.

"The sudden start of improvement which this colony seems to have taken has no parallel, we believe, in any Indian settlement. The old lethargy which characterized its residents, appears to have been at once exchanged for habits of energy and enterprise, which have done more to develop its resources in four years than had been done in the previous forty. The increase of colonists, and the influx of European capital, both from England and India, appears from all accounts to have been steadily progressing for some time.

"But there are other subjects of interest, more particularly to the service here, connected with the administration of Ceylon, which ought not to be overlooked. This island is essentially part and parcel of Hindustan, and is separated from the main land only by a narrow strait. Its population consists of natives in the same stage of civilization, possessed of the same domestic habits, and governed by the same feelings, as those who reside on the continent. Notwithstanding the difference of religion, there is not more difference between the ryot of Ceylon and the ryot of Madras, than between the latter and the ryot of Bengal. It is a dependency of the crown, and there the ministers of the crown have been for some time past carrying forward unostentatiously, the experiment of governing an Indian possession, upon principles entirely distinct from those adopted in the countries entrusted to the Company. The two systems are diametrically different both as it regards legislative and administrative arrangements, or the construction and the allowances of the public service. The fundamental principle of the civil service in that island is *not* the retention of patronage as a remuneration for the labour of governing it. There, in a country which little exceeds one of our largest zillahs in population and revenue, and for which the Company would consider five or six civilians an ample allowance, the civil service embraces *thirty-seven* individuals, with a host of functionaries not included in that list. That service is not formed into a distinct class, which it is deemed necessary to qualify by a specific system of education for public employment. All the civil, criminal, and fiscal business of Ceylon is conducted by men trained at no college similar to that of Haylebury. Nor is there a greater difference between the training of Judges and Collectors for Ceylon, and that of Judges and Collectors for Bengal than exists also in the matter of their allowances. The whole body of civilians, thirty-seven in number, the secretaries, the Government Agents, the Judges, the Magistrates, the Fiscal officers, receive no more than £27,000 sterling a year; a sum less than that enjoyed by two of our Secretaries, two members of the Board of Customs, and two of the Board of Revenue. Then, the crown has also contrived to obtain the services of a Chief Justice, equal in legal attainments to any of those who have adorned the Bench in Calcutta, and for less than one third of their pay. The salary of Sir ANTHONY OLIPHANT is less only by £500 than the mere *retiring pension* of Sir EDWARD RYAN.

"It is scarcely to be supposed, that the administration of India will be maintained upon its present footing after the expiration of the present charter. There is every reason to believe, that whatever party may be in power at the time, the ministry will endeavour to dispense altogether with the Court of Directors as an instrument of government, and place India in the same direct subordination to the crown, as its other colonial possessions. The design so palpably manifested by the present ministry of reducing the Court of Directors to a cypher, and of concentrating all real power at the *Board of Control*, seems to prefigure the turn which circumstances are likely to take, when the construction of the future government of India, comes under discussion in 1853. Should the administration of that day be prepared to take the government into its own hands, there is every reason to suppose that the system will be modified in some respects after the model of that which has been introduced at Ceylon; that the selections for the civil service will be made upon a broader basis, and from a larger circle; that the exclusive education of Haylebury will be at once repudiated, and the establishments which furnish our members of parliament and statesmen, our barristers and judges, our clergy and bishops, will be deemed sufficient for the education of the civilians; that the number of covenanted servants will be augmented and their allowances reduced, and that the whole Indian service, instead of continuing to represent the peculiar and anomalous circumstances in which the Empire of the East arose, will be recast in the mould of that modern colonial system, which England has been gradually maturing in her foreign possessions.

SUMMARY OF NEWS.

The spire of the Fort Church, Jaffna, was struck by lightning on the evening of the 13th instant, which shattered the top and did considerable injury to other parts of the building. —On the 21st instant an inquest was held by the District Judge of Jaffna on the bodies of two females, mother and daughter, which were found in a tank at Wannarponne. It is supposed they drowned themselves in consequence of family difficulties. —By a letter from Madura of November 11, it is stated that the cholera still continues in the fort; 15 to 20 deaths per day; chiefly fatal amongst children. The people are loud in their outcries to Kali (the supposed patroness of the cholera) but those most engaged in propitiating her anger are often the first to be taken off. —The Friend of India of the 19th ult. states that a daring robbery was committed in Calcutta in the shop of a native jeweller, and property to the amount of 2000 rupees taken. —The report of the assassination of Rajah Heera Singh, as mentioned in our last, was without foundation. The affairs of the Lahore Government continue in a state of great confusion. —Calcutta papers state that the Governor General is about to proceed again to the north west Provinces. —Capt. Somerset, his military secretary having already taken his departure. The revolution in Gwalior, and the distracted state of the Punjab are supposed to be the immediate causes of this procedure. —Mr. George Clerk, late Lieut. Governor of the north-west Provinces, is dangerously ill from a concussion of the brain caused by a fall from his horse. —Mr. Thomason is gazetted as Mr. Clerk's successor in the Government of the N. W. Provinces. —Intelligence has been received from China to the 29th Aug. via Bombay. The Formosan authorities had confessed their guilt in regard to the murdered crews of the *Ann* and the *Nerbudda*, and had been delivered over to the Board of Punishments. The opium trade continued to flourish under foreign flags. A Board of health had been appointed to investigate the causes of the great unhealthiness of Hong kong. —A violent storm has lately been experienced at Vizagapatnam, which is stated to have put nearly the whole town under water. It happened fortunately that there were no ships in port. Of the Dhonies there some were lost. —The theater-going folks of Calcutta received quite a shock during a late performance, by the dress of one of the lady actors taking fire. She was severely though not dangerously burnt. —An immense flock of locusts passed from the north west over Delhi on the afternoon on the 27th ult. —By a letter from Constantinople of Aug. 17th, published in the London Chronicle, it is stated that the mountain Nestorians, about whom so much interest has lately been excited in England and America, had been attacked by the combined forces of the Pacha of Mosul and some powerful Kurdish chiefs and almost annihilated—their villages and churches being burnt—crops destroyed—and inhabitants of both sexes put to the sword. This massacre is said to have been instigated by Roman Catholics and other emissaries, jealous of the progress among these simple hearted mountaineers of Bible instruction through the efforts of American missionaries.

Correction.—It was ignorantly stated in our last number that the Mallegam Court had been suspended while Mr. BURLEIGH was acting for Mr. PRICE at Jaffna. We are now given to understand that the business of that Court was regularly transacted at Jaffna. We did not know before that Courts were removable; but supposed in cases like the one alluded to, that the business was transferred to another Court.

To Correspondents.—A correspondent inquires the meaning of the word "Selah," as used in the Scriptures. It is a musical term, supposed by some to mean the same as *da capo*, repeat; by others to signify a rest or pause. It is not properly a part of the text, and no regard need be paid to it in reading the scriptures.

Mr. "No matter who," of Batticaloe, is informed that for want of room united with a doubt as to the benefit to our readers of publishing his communication, we have, on further consideration decided not to publish it. If, as he professes, he is desirous of ascertaining the truth of Christianity, he cannot do better than to study the character of its founder Jesus Christ, as contained in the Gospels of the New Testament. He who carefully peruses them will be convinced, if his mind is properly prepared to receive evidence; if he reads with prejudice, he would not be persuaded though one rose from the dead. —If he do not know which to choose from the number of Christian sects, let him follow the instruction of the Bible without regard to sect.

The communicator of two enigmas is informed that they cannot be published unless we are first supplied with solutions.

Two articles from Roman Catholics at Colombo are under consideration.

புதின சங்கதிகள்.

A serious occurrence.

கள்ளிக் கொட்டைக்கணித்தாயிருக்கும் ஷெல்லெவா, தாதுக்கெ

ஹுமிடத்திலொரு பிரதான காரியம் சம்பவித்தது. அதென்னவெனில், மாபுருங்குகளென்று சொல்லப்படும் வருக்கத்தாரித் சிலர் இரண்டு நாயர்களைக் கொலையெய்துபோட்டார்கள். அப்பொழுது போலீசார் அவர்களைப் பிடிக்க முயற்சிப்போனபோழுது அவர்கள் இவர்களைப் பறக்கடித்து இவர்கள் தங்களைப் பிடிக்கமுன்னிதாகத் தாய்க்கொளே மரித்துவிடத் தீர்மானித்தார்கள். அக்கேரம் அவ்விடத்திலிருந்து ஒரு வீட்டிலே (உா) மாப்பிள்ளைமார் கூட்டங்கூடினதினால், அவர்களைப்பிடிக்கவிரும்பதை அவ்விடத்திலுள்ள கல்கட்டர் அறிந்து இவர்களைத் தேடிக்கொண்டதும் ஒருசிறுதனத்தாகும் அதன் தலைவனுக்கும் ஆறுதலுப்பி அழைக்க அவனும் அவனுக்கும் கீழிருந்த (இய) காலாட்டகமும் இரத்த மாப்பிள்ளைகளைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அந்தப் பிரகாரம் அந்த மாப்பிள்ளைகள் இருந்த வீட்டிலுள்ளப் பிரயாசப்பட்டுச் செல்ல—அவர்களோடுவெனில் இவர்களில் நெருங்கிப் பாய்ந்து இவர்கள் கட்டுப்போடத்தானும் முடியாதபடிக்குச் சென்றாய்த் தப்பி ஓடினார்கள். அந்த வேளையில், அந்தத் தனக்களுக்குத் தலைவனுடைய கற்பித்தானுள் காயப்பட்டான், எப்படியெனில், அவனுடைய கழுத்திலுத் தலைவியுள் குத்திப்போட்டுத் தப்பி ஓடினார்களென்ற செய்தி கேட்டு மிகவும் விசமமாயிருந்திடுமே. மறுபடி அந்தச் சிப்பாசுமார் அணிவகுத்து அந்த மாப்பிள்ளைமாரைக் கட்டுக் கொன்றுபோட்டார்கள். அவர்களெல்லாருடையுத் தப்பிவிடவில்லை. (அருஞ்செய்யம் மக. இல.)

மதுரை.—CHOLERA IN MADURA.

சகல வியாதிக்குமிடமான நேகத்தையுடைய மனிதன்படுமேந்த நோயினுள் தாங்குதற்கரிதது சூதிப்பிற் கொடுங்குமுள்ள வாத்திப்பிரகத்த என்னுள் கொடிய நோய் மறுபடியும் மதுரையிலிற் சென்று அநேகமபேரை அங்குனித்திரையாகவும் மண்ணுக்கிரையாகவுஞ் செய்துவருவதைக்கேள்வியுற்று விசமமடைந்தோம்.

On the 1st of January, 1844.

Will be published, in Singalese and English.

(Price two-Pence.)

No. 1, of

THE COMMENTATOR,

A magazine, to be issued monthly, and to be devoted to the dissemination of religious and other useful knowledge.

The Commentator will comprise within its pages, a plain and practical Exposition of the New Testament. Hints to Native Preachers, Sketches of Sermons, Short Dissertations on the fundamental doctrines of Christianity, Extracts from Biblical works, and Comments thereon; Observations on past or passing events, and a variety of other subjects.

It is hoped that Christian Missionaries and others who feel desirous to promote the spread of Truth, will contribute to its pages, and endeavour to extend its circulation.

It is intended to present most of the articles in both the Singalese and English Languages, though occasionally it may be thought unnecessary to insert a communication in more than one of them.

The Commentary will be written in a plain and concise style; and published without the text of Scripture; so that it may be used with either of the Singalese versions now in use, or with the English version.

The work will be illustrated with occasional wood engravings.

Communications to be addressed to the Editor, Baptist Mission House, Kandy; by whom subscribers' names will be received; also by the Rev. E. DANIEL, Colombo, and any of the native preachers.

அட்டவணை.—CONTENTS.

Beschi's Instruction, &c. 229—230	வேதயொழுக்கம் உரகௌ
Abridgement of Good's Book of Nature ib.	கூட்டுண்டவர் செய்த பிரபஞ்சநாவ உரகௌ
Mr. Poor's Letters to his late Pupils—No. xiii. 232	லி. வென்னிலு என்ற துரை
Principles of English Grammar ib.	செய்த இலக்கணம் உரகௌ
Communications 233—236	கடிதங்கள் உரகௌ—உரகௌ
Ten Commandments versified 236	பத்துக்கட்டளைக்கவி—பஞ்சு
View of the Heavens—No. 9. ib.	ல்கம் உரகௌ
Panchangum ib.	புதினங்கள் உரகௌ—உரகௌ
Summary of News 237	